

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

63. årgang

6. juli 2020

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2020/C 222/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2020/C 222/02 Forenede sager C-370/17 og C-37/18: Domstolens dom (Store Afdeling) af 2. april — Caisse de retraite du personnel navigant professionnel de l'aéronautique civile (CRPNPAC) mod Vueling Airlines SA (sag C-370/17) og Vueling Airlines SA mod Jean-Luc Poignant (sag C-37/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Bobigny og Cour de cassation — Frankrig) [Præjudiciel forelæggelse – vandrede arbejdstagere – social sikring – forordning (EØF) nr. 1408/71 – lovgivning, der finder anvendelse – artikel 14, stk. 1, litra a) – udstationerede arbejdstagere – artikel 14, stk. 2, litra a), nr. i) – person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, og som er beskæftiget af en filial eller af en fast repræsentation, som virksomheden har i en anden medlemsstat end den, hvor virksomheden har sit hjemsted – forordning (EØF) nr. 574/72 – artikel 11, stk. 1, litra a) – artikel 12a, stk. 1a – E 101-attest – bindende virkning – attest, der er opnået eller gøres gældende ved svig – beføjelse for retten i værtsmedlemsstaten til at fastslå, at der foreligger svig, og til at se bort fra attesten – artikel 84a, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 – samarbejde mellem de kompetente institutioner – den strafferetlige afgørelses materielle retskraft i forhold til den civilretlige afgørelse – EU-rettens forrang] 2

Forenede sager C-715/17, C-718/17 og C-719/17: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 2. april 2020 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen, Kommissionen mod Ungarn og Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik (Traktatbrud – afgørelse (EU) 2015/1523 og (EU) 2015/1601 – afgørelsernes artikel 5, stk. 2 og 4-11 – midlertidige foranstaltninger til fordel for Den Helleniske Republik og Den Italienske Republik på området international beskyttelse – nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandstatsborgere til visse medlemsstaters område – flytning af disse statsborgere til de andre medlemsstaters område – flytningsprocedure – medlemsstaternes forpligtelse til med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned at meddele, hvor mange ansøgere om international beskyttelse der hurtigt kan flyttes til deres område – efterfølgende forpligtelser, der fører til en faktisk flytning – medlemsstaternes interesser knyttet til den nationale sikkerhed og den offentlige orden – en medlemsstats mulighed for at påberåbe sig artikel 72 TEUF med henblik på ikke at anvende EU-retsakter af bindende karakter) . . . . .

Forenede sager C-103/18 og C-429/18: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 19. marts 2020 — Domingo Sánchez Ruiz (C-103/18) og Berta Fernández Álvarez m.fl. (C-429/18) mod Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid og Juzgado Contencioso-Administrativo no 14 de Madrid — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 1999/70/EF – rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP – § 5 – begrebet »flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold« – arbejdsgiverens manglende overholdelse af den lovbestemte frist for permanent besættelse af den stilling, der midlertidigt er besat af en person med tidsbegrænset ansættelse – stiltiende forlængelse af ansættelsesforholdet fra år til år – samme stilling besat af en person med tidsbegrænset ansættelse inden for rammerne af to på hinanden følgende udnævnelser – begrebet »objektive omstændigheder«, der kan begrunde en fornyelse af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold – overholdelse af grundene for ansættelse i henhold til den nationale lovgivning – konkret undersøgelse, der påviser, at flere på hinanden følgende fornyelser af tidsbegrænsede ansættelsesforhold har til formål at dække arbejdsgiverens faste og varige personalebehov – foranstaltninger, der har til formål at forhindre og, i givet fald, sanktionere misbrug hidrørende fra anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold – udvælgelsesprocedurer, der tilsigter permanent besættelse af de stillinger, der midlertidigt er besat med personer med tidsbegrænset ansættelse – ændring af tidsbegrænsede arbejdstageres status til »ikke-fastansatte medarbejdere med tidsbegrænset ansættelse« – arbejdstageren tildeles en erstatning svarende til den, der tildeles ved ulovlig afskedigelse – anvendelse af rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse uanset den omstændighed, at arbejdstageren har givet samtykke til de flere på hinanden følgende fornyelser af de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter – § 5, stk. 1 – ingen forpligtelse for de nationale retsinstanser til ikke at anvende modstridende nationale bestemmelser) . . . . .

Sag C-228/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. april 2020 — Gazdasági Versenyhivatal mod Budapest Bank Nyrt. m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kúria — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse – konkurrence – karteller – artikel 101, stk. 1, TEUF – betalingskortsystemer – interbankaftale, der fastsætter størrelsen på interbankgebyrer – aftale, der både har til formål og til følge at begrænse konkurrencen – begrebet »konkurrencebegrænsende formål«) . . . . .

Sag C-234/18: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 19. marts 2020 — Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo mod BP, AB, PB, »Trast B« OOD, »Agro In 2001« EOOD, »ACounT Service 2009« EOOD, »Invest Management« OOD, »Estate« OOD, »Bromak« OOD, »Bromak Finance« EAD, »Viva Telekom Bulgaria« EOOD, »Balgarska Telekomunikationna Kompania« AD, »Hedge Investment Bulgaria« AD, »Kemira« OOD, »Dunarit« AD, »Technologichen Zentar-Institut Po Mikroelektronika« AD, »Evrobild 2003« EOOD, »Technotel Invest« AD, »Ken Trade« EAD, »Konsult Av« EOOD, Louvrier Investments Company 33 SA, EFV International Financial Ventures Ltd, Interv Investment SARL, LIC Telecommunications SARL, V Telecom Investment SCA, V2 Investment SARL og Empreno Ventures Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski gradski sad — Bulgarien) (Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – sager om konfiskation af ulovligt erhvervede aktiver uden strafferetlig domfældelse – direktiv 2014/42/EU – anvendelsesområde – rammeafgørelse 2005/212/RIA) . . . . .

2020/C 222/07	Sag C-406/18: Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. marts 2020 — PG mod Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse – fælles politik for asyl og subsidiær beskyttelse – fælles procedurer for tildeling af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 46, stk. 3 – fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – adgang til effektive retsmidler – rækkevidden af førsteinstansrettens beføjelser og forpligtelser – ingen beføjelse til at omgøre afgørelser fra de kompetente myndigheder på området for international beskyttelse – national ordning, som fastsætter en pligt til at træffe afgørelse inden for en frist på 60 dage)	8
2020/C 222/08	Sag C-458/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. april 2020 — »GVC Services (Bulgaria)« EOOD mod Direktor na Direksia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administrativen sad Sofia-grad — Bulgarien) (Præjudiciel forelæggelse – fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater – direktiv 2011/96/EU – artikel 2, litra a), nr. i) og iii), samt del A, litra ab), og del B, sidste led, i bilag I – begreberne »[d]e selskaber, der er registreret i henhold til Det Forenede Kongeriges ret« og »corporation tax i Det Forenede Kongerige« – selskaber, der er registreret i Gibraltar, og som er selskabsskattepligtige dér)	9
2020/C 222/09	Sag C-500/18: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 2. april 2020 — AU mod Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul Specializat Cluj — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – etableringsfrihed – fri udveksling af tjenesteydelser – markeder for finansielle instrumenter – direktiv 2004/39/EF – begreberne »detailkunde« og »forbruger« – betingelser for at påberåbe sig en status som forbruger – fastlæggelse af kompetencen til at behandle anmodningen)	9
2020/C 222/10	Sag C-564/18: Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. marts — LH mod Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – ansøgning om international beskyttelse – artikel 33, stk. 2 – afvisningsgrunde – national lovgivning, der fastsætter afvisning af ansøgningen, hvis ansøgeren er indrejst i den pågældende medlemsstat via et land, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast, eller hvis dette land yder en tilstrækkelig beskyttelse – artikel 46 – adgang til effektive retsmidler – retslig prøvelse af administrative afgørelser om afvisning af ansøgninger om international beskyttelse – tidsfrist på otte dage for at træffe afgørelse – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)	10
2020/C 222/11	Sag C-567/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. april 2020 — Coty Germany GmbH mod Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl og Amazon EU Sàrl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – EU-varemærker – forordning (EF) nr. 207/2009 – artikel 9 – forordning (EU) 2017/1001 – artikel 9 – rettigheder knyttet til varemærket – brug – oplagring af varer med henblik på at udbyde dem eller markedsføre dem – oplagring med henblik på forsendelse af varer, der krænker en varemærkeret, og som sælges på en online-markedsplads)	11
2020/C 222/12	Sag C-612/18 P: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 19. marts 2020 — ClientEarth mod Europa-Kommissionen [Appel – aktindsigt i institutionernes dokumenter – forordning (EF) nr. 1049/2001 – artikel 4, stk. 1, litra a), tredje led, og stk. 6 – undtagelser fra retten til aktindsigt – beskyttelse af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser – dokumenter udarbejdet af Europa-Kommissionens Juridiske Tjeneste vedrørende mekanismen til afgørelse af tvister mellem investorer og stater og den retslige ordning for de investeringer, der fremgår af Den Europæiske Unions handelsaftaler – delvist afslag på aktindsigt]	12

2020/C 222/13	Sag C-753/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. april 2020 — Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim) og Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI) mod Fleetmanager Sweden AB og Nordisk Biluthyrning AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta domstolen — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse – intellektuel ejendomsret – ophavsret og beslægtede rettigheder – direktiv 2001/29/EF – artikel 3, stk. 1 – direktiv 2006/115/EF – artikel 8, stk. 2 – begrebet »overføring til almenheden«/»kommunikation til offentligheden« – biludlejningsvirksomhed, hvis biler alle har en radio som standardudstyr)	12
2020/C 222/14	Sag C-765/18: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 2. april 2020 — Stadtwerke Neuwied GmbH mod RI (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Koblenz — Tyskland) [Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2003/55/EF – fælles regler for det indre marked for naturgas – forbrugerbeskyttelse – artikel 3, stk. 3, og bilag A, litra b) – gennemsigtighed i kontraktbetingelserne – pligt til direkte underretning af kunden med et passende varsel om en tarifførhøjelse]	13
2020/C 222/15	Sag C-802/18: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. april 2020 — Caisse pour l’avenir des enfants mod FV og GW (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil supérieur de la Sécurité sociale — Luxembourg) [Præjudiciel forelæggelse – artikel 45 TEUF – social sikring af vandrende arbejdstagere – forordning (EU) nr. 883/2004 – artikel 1, litra i) – arbejdskraftens frie bevægelighed – ligebehandling – sociale fordele – direktiv 2004/38/EF – artikel 2, nr. 2) – forordning (EU) nr. 492/2011 – artikel 7, stk. 2 – familielydelse – begrebet »familiemedlemmer« – udelukkelse af barn af ægtefælle til ikke-bosiddende arbejdstager – forskelsbehandling i forhold til barn af ægtefælle til bosiddende arbejdstager – berettigelse]	14
2020/C 222/16	Sag C-45/19: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 19. marts 2020 — Compañía de Tranvías de La Coruña, SA mod Ayuntamiento de A Coruña (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 2 de A Coruña — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – forordning (EF) nr. 1370/2007 – offentlig personbefordring med jernbane og ad vej – artikel 8 – overgangsordning – artikel 8, stk. 3 – udløb af kontrakter om offentlig trafikbetjening – beregningen af kontrakternes maksimale varighed, der er fastsat til 30 år – fastlæggelse af den dato, hvorfra den maksimale varighed på 30 år begynder at løbe)	15
2020/C 222/17	Sag C-329/19: Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. april 2020 — Condominio di Milano, via Meda mod Eurothermo SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Milano — Italien) [Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – artikel 1, stk. 1 – artikel 2, litra b) – begrebet »forbruger« – en ejendoms ejerforening]	15
2020/C 222/18	Sag C-897/19 PPU: Domstolens dom (Store Afdeling) af 2. april 2020 — straffesag mod I.N. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vrhovni sud — Kroatien) (Præjudiciel forelæggelse – den præjudicielle hasteprocedure – EØS-aftalen – forbud mod forskelsbehandling – artikel 36 – fri udveksling af tjenesteydelser – anvendelsesområde – aftale indgået mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne – aftale om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge – udlevering til et tredjeland af en islandsk statsborger – beskyttelse af en medlemsstats statsborgere mod udlevering – ingen tilsvarende beskyttelse af andre staters statsborgere – islandsk statsborger, der har opnået asyl i medfør af national ret, inden vedkommende fik islandsk statsborgerskab – begrænsning af den frie bevægelighed – begrundelse støttet på bekæmpelsen af straffrihed – proportionalitet – efterprøvelse af de garantier, som er fastsat i artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)	16
2020/C 222/19	Sag C-141/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 23. marts 2020 — Finanzamt Kiel mod Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH	17
2020/C 222/20	Sag C-160/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Rotterdam (Nederlandene) den 24. marts 2020 — Stichting Rookpreventie Jeugd m.fl. mod Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport	17

2020/C 222/21	Sag C-175/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administratīvā apgabaltiesa (Letland) den 14. april 2020 — SIA »SS« mod Valsts ieņēmumu dienests	19
2020/C 222/22	Sag C-181/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší soud České republiky (Den Tjekkiske Republik) den 24. april 2020 — VYSOČINA WIND a.s. mod Česká republika — Ministerstvo životního prostředí	20
2020/C 222/23	Sag C-186/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakiet) den 29. april 2020 — HYDINA SK s.r.o. mod Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky	20
Retten		
2020/C 222/24	Sag T-282/18: Rettens kendelse af 14. maj 2020 — Bernis m.fl. mod Afviklingsinstansen (Annulationsøgsmål – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – artikel 18, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014 – den afviklingsprocedure, som skal finde anvendelse, når en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – moderselskab og datterselskab – erklæring fra ECB om, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – Afviklingsinstansens afgørelse om ikke at vedtage nogen afviklingsordning – ingen offentlig interesse – likvidation i overensstemmelse med national ret – aktionærer – ikke umiddelbart berørt – afvisning)	22
2020/C 222/25	Sag T-141/19: Rettens kendelse af 6. maj 2020 — Sabo m.fl. mod Parlamentet og Rådet (Annulationsøgsmål – miljø – energi – direktiv (EU) 2018/200 – inddragelse af skovbiomasse blandt vedvarende energikilder – ikke individuelt berørt – afvisning)	23
2020/C 222/26	Sag T-278/19: Rettens kendelse af 13. marts 2020 — Aurora mod CPVO — SESVanderhave (Annulationsøgsmål – sortsbeskyttelse – ugyldighedssag – sukkerroesorten M 02205 – afgørelse om hjemvisning til videre behandling i det ansvarlige kontor i CPVO – artikel 72 i forordning (EF) nr. 2100/94 – manglende søgsmålsinteresse – beføjelse til at omgøre – åbenbart, at søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er retligt ugrundet)	24
2020/C 222/27	Sag T-308/19: Rettens kendelse af 13. maj 2020 — Lucaccioni mod Kommissionen (Annulations- og erstatningsøgsmål – personalesag – retsakt, der ikke kan gøres til genstand for et søgsmål – forberedende akt – ingen klage – åbenbart, at søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er retligt ugrundet)	24
2020/C 222/28	Sag T-757/19: Sag anlagt den 6. maj 2020 — HB mod EIB	25
2020/C 222/29	Sag T-217/20: Sag anlagt den 16. april 2020 — Grækenland mod Kommissionen	26
2020/C 222/30	Sag T-247/20: Sag anlagt den 4. maj 2020 — JP mod Kommissionen	27
2020/C 222/31	Sag T-258/20: Sag anlagt den 4. maj 2020 — Klymenko mod Rådet	28
2020/C 222/32	Sag T-261/20: Sag anlagt den 6. maj 2020 — Rochem Group mod EUIPO — Rochem Marine (ROCHEM)	29
2020/C 222/33	Sag T-262/20: Sag anlagt den 6. maj 2020 — Rochem Group mod EUIPO — Rochem Marine (ROCHEM)	30

2020/C 222/34	Sag T-267/20: Sag anlagt den 5. maj 2020 — Arbuzov mod Rådet	31
2020/C 222/35	Sag T-268/20: Sag anlagt den 5. maj 2020 — Pšonka mod Rådet	32
2020/C 222/36	Sag T-269/20: Sag anlagt den 5. maj 2020 — Pšonka mod Rådet	33
2020/C 222/37	Sag T-278/20: Sag anlagt den 11. maj 2020 — Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture og Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts mod Kommissionen	34
2020/C 222/38	Sag T-279/20: Sag anlagt den 12. maj 2020 — CWS Powder Coatings mod Kommissionen	35
2020/C 222/39	Sag T-284/20: Sag anlagt den 13. maj 2020 — Klaus Berthold mod EUIPO — Thomann (HB Harley Benton)	36
2020/C 222/40	Sag T-285/20: Sag anlagt den 15. maj 2020 — MCM Products mod EUIPO — The Nomad Company (NOMAD)	37
2020/C 222/41	Sag T-286/20: Sag anlagt den 15. maj 2020 — Capella mod EUIPO — Cobi.bike (GOBI)	38
2020/C 222/42	Sag T-287/20: Sag anlagt den 15. maj 2020 — Eggy Food mod EUIPO (EGGY FOOD)	38
2020/C 222/43	Sag T-288/20: Sag anlagt den 13. maj 2020 — Brillux og Daw mod Kommissionen	39
2020/C 222/44	Sag T-290/20: Sag anlagt den 14. maj 2020 — Ceramica Flaminia mod EUIPO — Ceramica Cielo (goclean)	40
2020/C 222/45	Sag T-291/20: Sag anlagt den 14. maj 2020 — Yanukovych mod Rådet	41
2020/C 222/46	Sag T-292/20: Sag anlagt den 14. maj 2020 — Yanukovych mod Rådet	42
2020/C 222/47	Sag T-293/20: Sag anlagt den 18. maj 2020 — Ruiz-Ruiz mod Kommissionen	43

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2020/C 222/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 215 af 29.6.2020

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 209 af 22.6.2020

EUT C 201 af 15.6.2020

EUT C 191 af 8.6.2020

EUT C 175 af 25.5.2020

EUT C 162 af 11.5.2020

EUT C 161 af 11.5.2020

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 2. april — Caisse de retraite du personnel navigant professionnel de l'aéronautique civile (CRPNPAC) mod Vueling Airlines SA (sag C-370/17) og Vueling Airlines SA mod Jean-Luc Poignant (sag C-37/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Bobigny og Cour de cassation — Frankrig)

(Forenede sager C-370/17 og C-37/18) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – vandrende arbejdstagere – social sikring – forordning (EØF) nr. 1408/71 – lovgivning, der finder anvendelse – artikel 14, stk. 1, litra a) – udstationerede arbejdstagere – artikel 14, stk. 2, litra a), nr. i) – person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, og som er beskæftiget af en filial eller af en fast repræsentation, som virksomheden har i en anden medlemsstat end den, hvor virksomheden har sit hjemsted – forordning (EØF) nr. 574/72 – artikel 11, stk. 1, litra a) – artikel 12a, stk. 1a – E 101-attest – bindende virkning – attest, der er opnået eller gøres gældende ved svig – beføjelse for retten i værtsmedlemsstaten til at fastslå, at der foreligger svig, og til at se bort fra attesten – artikel 84a, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 – samarbejde mellem de kompetente institutioner – den strafferetlige afgørelses materielle retskraft i forhold til den civile retlige afgørelse – EU-rettens forrang]

(2020/C 222/02)

Processprog: fransk

De forelæggende retter

Tribunal de grande instance de Bobigny og Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Caisse de retraite du personnel navigant professionnel de l'aéronautique civile (CRPNPAC) (sag C-370/17) og Vueling Airlines SA (sag C-37/18)

Sagsøgte: Vueling Airlines SA (sag C-370/17) og Jean-Luc Poignant (sag C-37/18)

Konklusion

- 1) Artikel 11, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, skal fortolkes således, at en ret i en medlemsstat, der skal træffe afgørelse i en retssag mod en arbejdsgiver på grund af omstændigheder, der kan vise, at E 101-attester udstedt i henhold til artikel 14, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 631/2004 af 31. marts 2004, for arbejdstagere, der udfører deres arbejde i denne medlemsstat, er opnået eller anvendt ved svig, først kan fastslå, at der foreligger svig, og følgelig se bort fra disse attester, når den har sikret sig

- for det første, at proceduren i henhold til denne forordnings artikel 84a, stk. 3, ufortøvet er blevet indledt, og den kompetente institution i udstedelsesmedlemsstaten er blevet sat i stand til at foretage en fornyet undersøgelse af, om attesterne er udstedt på et korrekt grundlag, i lyset af konkrete oplysninger fremlagt af den kompetente institution i værtsmedlemsstaten, som giver anledning til at tro, at de er blevet opnået eller gjort gældende ved svig, og
  - for det andet, at den kompetente institution i udstedelsesmedlemsstaten har undladt at foretage en sådan fornyet undersøgelse og at tage stilling til disse oplysninger inden for en rimelig frist, eventuelt ved at annullere eller trække de omhandlede attester tilbage.
- 2) Artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 574/72, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved forordning nr. 647/2005, og princippet om EU-rettens forrang skal fortolkes således, at de i en situation, hvor en arbejdsgiver i værtsmedlemsstaten er blevet dømt i en straffesag på grundlag af en endelig konstatering af svig, som er foretaget i strid med EU-retten, er til hinder for, at en civil domstol i denne medlemsstat, som er bundet af et princip i national ret om den strafferetlige afgørelses materielle retskraft i forhold til den civile retlige afgørelse, alene som følge af straffedommen tilpligter denne arbejdsgiver at betale erstatning til de arbejdstagere eller et pensionsinstitut i samme medlemsstat, som er ofre for denne svig.

(¹) EUT C 283 af 28.8.2017.
EUT C 112 af 26.3.2018.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 2. april 2020 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen, Kommissionen mod Ungarn og Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik

(Forenede sager C-715/17, C-718/17 og C-719/17) (¹)

(Traktatbrud – afgørelse (EU) 2015/1523 og (EU) 2015/1601 – afgørelsernes artikel 5, stk. 2 og 4-11 – midlertidige foranstaltninger til fordel for Den Helleniske Republik og Den Italienske Republik på området international beskyttelse – nødsituation i form af en pludselig tilstrømning af tredjelandstatsborgere til visse medlemsstaters område – flytning af disse statsborgere til de andre medlemsstaters område – flytningsprocedure – medlemsstaternes forpligtelse til med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned at meddele, hvor mange ansøgere om international beskyttelse der hurtigt kan flyttes til deres område – efterfølgende forpligtelser, der fører til en faktisk flytning – medlemsstaternes interesser knyttet til den nationale sikkerhed og den offentlige orden – en medlemsstats mulighed for at påberåbe sig artikel 72 TEUF med henblik på ikke at anvende EU-retsakter af bindende karakter)

(2020/C 222/03)

Processprog: tjekkisk, ungarsk og polsk

Parter

(Sag C-715/17)

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils og A. Tokár, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Polen (ved E. Borawska-Kędzierska og B. Majczyna, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for Republikken Polen: Den Tjekkiske Republik (ved M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš og A. Brabcová, som befuldmægtigede) og Ungarn (ved M.Z. Fehér, som befuldmægtiget)

(Sag C-718/17)

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils og A. Tokár, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Ungarn (ved M.Z. Fehér og G. Koós, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for Ungarn: Den Tjekkiske Republik (ved M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš og A. Brabcová, som befuldmægtigede) og Republikken Polen (ved E. Borawska-Kędzierska og B. Majczyna, som befuldmægtigede)

(Sag C-719/17)

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils og A. Tokár, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Tjekkiske Republik (ved M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš og A. Brabcová, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for Den Tjekkiske Republik: Ungarn (ved M.Z. Fehér, som befuldmægtiget) og Republikken Polen (ved E. Borawska-Kędzierska og B. Majczyna, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Sagerne C-715/17, C-718/17 og C-719/17 forenes med henblik på dommen.
- 2) Republikken Polen har, idet den ikke med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned gav meddelelse om et passende antal ansøgere om international beskyttelse, der hurtigt kunne flyttes til dens område, siden den 16. marts 2016 tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets afgørelse (EU) 2015/1523 af 14. september 2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse og i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22. september 2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse samt følgelig sine efterfølgende flytningsforpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 4-11, i begge disse afgørelser.
- 3) Ungarn har, idet denne medlemsstat ikke med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned gav meddelelse om et passende antal ansøgere om international beskyttelse, der hurtigt kunne flyttes til dens område, siden den 25. december 2015 tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i afgørelse 2015/1601 og følgelig sine efterfølgende flytningsforpligtelser i henhold til denne afgørelses artikel 5, stk. 4-11.
- 4) Den Tjekkiske Republik har, idet den ikke med regelmæssige mellemrum og mindst hver tredje måned gav meddelelse om et passende antal ansøgere om international beskyttelse, der hurtigt kunne flyttes til dens område, siden den 13. august 2016 tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i afgørelse 2015/1523 og artikel 5, stk. 2, i afgørelse 2015/1601 samt følgelig sine efterfølgende flytningsforpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 4-11, i begge disse afgørelser.
- 5) Republikken Polen bærer sine egne omkostninger i sagerne C-715/17, C-718/17 og C-719/17 og betaler de omkostninger, som Europa-Kommissionen har afholdt i sag C-715/17.
- 6) Ungarn bærer sine egne omkostninger i sagerne C-715/17, C-718/17 og C-719/17 og betaler de omkostninger, som Kommissionen har afholdt i sag C-718/17.
- 7) Den Tjekkiske Republik bærer sine egne omkostninger i sagerne C-715/17, C-718/17 og C-719/17 og betaler de omkostninger, som Kommissionen har afholdt i sag C-719/17.

(¹) EUT C 112 af 26.3.2018.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 19. marts 2020 — Domingo Sánchez Ruiz (C-103/18) og Berta Fernández Álvarez m.fl. (C-429/18) mod Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid og Juzgado Contencioso-Administrativo no 14 de Madrid — Spanien)

(Forenede sager C-103/18 og C-429/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 1999/70/EF – rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP – § 5 – begrebet »flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold« – arbejdsgiverens manglende overholdelse af den lovbestemte frist for permanent besættelse af den stilling, der midlertidigt er besat af en person med tidsbegrænset ansættelse – stiltiende forlængelse af ansættelsesforholdet fra år til år – samme stilling besat af en person med tidsbegrænset ansættelse inden for rammerne af to på hinanden følgende udnævnelser – begrebet »objektive omstændigheder«, der kan begrunde en fornyelse af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold – overholdelse af grundene for ansættelse i henhold til den nationale lovgivning – konkret undersøgelse, der påviser, at flere på hinanden følgende fornyelser af tidsbegrænsede ansættelsesforhold har til formål at dække arbejdsgiverens faste og varige personalebehov – foranstaltninger, der har til formål at forhindre og, i givet fald, sanktionere misbrug hidrørende fra anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold – udvælgelsesprocedurer, der tilsigter permanent besættelse af de stillinger, der midlertidigt er besat med personer med tidsbegrænset ansættelse – ændring af tidsbegrænsede arbejdstagers status til »ikke-fastansatte medarbejdere med tidsbegrænset ansættelse« – arbejdstageren tildeles en erstatning svarende til den, der tildeles ved ulovlig afskedigelse – anvendelse af rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse uanset den omstændighed, at arbejdstageren har givet samtykke til de flere på hinanden følgende fornyelser af de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter – § 5, stk. 1 – ingen forpligtelse for de nationale retsinstanser til ikke at anvende modstridende nationale bestemmelser)

(2020/C 222/04)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid og Juzgado Contencioso-Administrativo no 14 de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Domingo Sánchez Ruiz (C-103/18) og Berta Fernández Álvarez m.fl. (C-429/18)

Sagsøgt: Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

Konklusion

- 1) § 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 og er knyttet som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, skal fortolkes således, at medlemsstaterne og/eller arbejdsmarkedets parter ikke kan udelukke en situation, hvor en arbejdstager, der er ansat på grundlag af et tidsbegrænset ansættelsesforhold, dvs. indtil den ledige stilling, som denne bestrider, besættes permanent, inden for rammerne af flere udnævnelser, har bestridt den samme stilling uafbrudt i flere år og har varetaget de samme opgaver på vedvarende og kontinuerlig vis, idet den varige fastholdelse af denne arbejdstager i denne ledige stilling er en følge af arbejdsgiverens manglende overholdelse af sin lovbestemte pligt til inden for den fastsatte frist at afholde en udvælgelsesprocedure med henblik på permanent besættelse af nævnte stilling, og idet den pågældendes ansættelsesforhold af denne grund stiltiende er blevet forlænget fra år til år, fra begrebet »flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold« som omhandlet i denne bestemmelse.
- 2) § 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 og er knyttet som bilag til direktiv 1999/70, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning og retspraksis, ifølge hvilke flere på hinanden følgende fornyelser af tidsbegrænsede ansættelsesforhold anses for at være begrundet i »objektive omstændigheder« som omhandlet i § 5, stk. 1, litra a), alene med den begrundelse, at denne fornyelse opfylder de grunde til ansættelse, der er omhandlet i denne lovgivning, dvs. når det findes nødvendigt eller uopsætteligt, eller i forbindelse med gennemførelsen af midlertidige, konjunkturbestemte eller ekstraordinære programmer, for så vidt som en sådan national lovgivning og retspraksis ikke forhindrer den pågældende arbejdsgiver i praksis at opfylde faste og varige personalebehov med sådanne fornyelser.

- 3) § 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 og er knyttet som bilag til direktiv 1999/70, skal fortolkes således, at det påhviler den nationale ret i overensstemmelse med alle de regler i national ret, der finder anvendelse, at vurdere, om afholdelsen af udvælgelsesprocedurer med henblik på permanent besættelse af de stillinger, der midlertidigt er besat af arbejdstagere, der er ansat inden for rammerne af tidsbegrænsede ansættelsesforhold, ændringen af status for disse arbejdstagere til »ikke-fastansatte medarbejdere med tidsbegrænset ansættelse« og tildelingen af en erstatning svarende til den, der ydes i tilfælde af uberettiget afskedigelse, udgør effektive foranstaltninger for at forhindre og — i givet fald — sanktionere misbrug hidrørende fra anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold eller tilsvarende retsregler som omhandlet i denne bestemmelse.
- 4) § 2, § 3, stk. 1, og § 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 og er knyttet som bilag til direktiv 1999/70, skal fortolkes således, at i tilfælde, hvor en offentlig arbejdsgiver har misbrugt anvendelsen af flere på hinanden følgende ansættelsesforhold, kan det forhold, at den pågældende arbejdstager har givet samtykke til indgåelsen og/eller fornyelsen af disse forskellige ansættelsesforhold, ikke være af en sådan art, at det ud fra dette synspunkt fratager denne arbejdsgivers adfærd enhver karakter af misbrug, hvorfor denne rammeaftale ikke finder anvendelse på denne arbejdstagers situation.
- 5) EU-retten skal fortolkes således, at den ikke pålægger en national ret, der behandler en tvist mellem en arbejdstager og dennes offentlige arbejdsgiver, at undlade at anvende nationale bestemmelser, der ikke er i overensstemmelse med § 5, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 og er knyttet som bilag til direktiv 1999/70.

(¹) EUT C 161 af 7.5.2018.
EUT C-373 af 15.10.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. april 2020 — Gazdasági Versenyhivatal mod Budapest Bank Nyrt. m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kúria — Ungarn)

(Sag C-228/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – konkurrence – karteller – artikel 101, stk. 1, TEUF – betalingskortsystemer – interbankaftale, der fastsætter størrelsen på interbankgebyrer – aftale, der både har til formål og til følge at begrænse konkurrencen – begrebet »konkurrencebegrænsende formål«)

(2020/C 222/05)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gazdasági Versenyhivatal

Sagsøgt: Budapest Bank Nyrt., ING Bank NV Magyarországi Fióktelepe, OTP Bank Nyrt., Kereskedelmi és Hitelbank Zrt., Magyar Külkereskedelmi Bank Zrt., ERSTE Bank Hungary Nyrt., Visa Europe Ltd og MasterCard Europe SA

Konklusion

- 1) Artikel 101, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at den samme adfærd kan anses for både at have et konkurrencebegrænsende formål og en konkurrencebegrænsende følge som omhandlet i denne bestemmelse.

- 2) Artikel 101, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at en interbankaftale, der fastsætter en fælles størrelse på det interbankgebyr, der, når en transaktion med et kreditkort finder sted, skal betales til de banker, der udsteder sådanne kort, som udbydes af selskaber, der udbyder betalingskorttjenester, der er aktive på det pågældende nationale marked, ikke kan kvalificeres som en aftale, der har »til formål« at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen som omhandlet i denne bestemmelse, medmindre denne aftale, henset til dens ordlyd, formål og sammenhæng, kan anses for at være tilstrækkeligt skadelig for konkurrencen til at blive kvalificeret på denne måde, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 231 af 2.7.2018.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 19. marts 2020 — Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo mod BP, AB, PB, »Trast B« OOD, »Agro In 2001« EOOD, »ACounT Service 2009« EOOD, »Invest Management« OOD, »Estate« OOD, »Bromak« OOD, »Bromak Finance« EAD, »Viva Telekom Bulgaria« EOOD, »Balgarska Telekomunikationna Kompania« AD, »Hedge Investment Bulgaria« AD, »Kemira« OOD, »Dunarit« AD, »Technologichen Zentar-Institut Po Mikroelektronika« AD, »Evrobild 2003« EOOD, »Technotel Invest« AD, »Ken Trade« EAD, »Konsult Av« EOOD, Louvriér Investments Company 33 SA, EFV International Financial Ventures Ltd, Interv Investment SARL, LIC Telecommunications SARL, V Telecom Investment SCA, V2 Investment SARL og Empreño Ventures Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski gradski sad — Bulgarien)

(Sag C-234/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – sager om konfiskation af ulovligt erhvervede aktiver uden strafferetlig domfældelse – direktiv 2014/42/EU – anvendelsesområde – rammeafgørelse 2005/212/RIA)

(2020/C 222/06)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski gradski sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo

Sagsøgte: BP, AB, PB, »Trast B« OOD, »Agro In 2001« EOOD, »ACounT Service 2009« EOOD, »Invest Management« OOD, »Estate« OOD, »Bromak« OOD, »Bromak Finance« EAD, »Viva Telekom Bulgaria« EOOD, »Balgarska Telekomunikationna Kompania« AD, »Hedge Investment Bulgaria« AD, »Kemira« OOD, »Dunarit« AD, »Technologichen Zentar-Institut Po Mikroelektronika« AD, »Evrobild 2003« EOOD, »Technotel Invest« AD, »Ken Trade« EAD, »Konsult Av« EOOD, Louvriér Investments Company 33 SA, EFV International Financial Ventures Ltd, Interv Investment SARL, LIC Telecommunications SARL, V Telecom Investment SCA, V2 Investment SARL og Empreño Ventures Ltd

Procesdeltager: Corporate Commercial Bank, under likvidation

Konklusion

Rådets rammeafgørelse 2005/212/RIA af 24. februar 2005 om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter konfiskation af ulovligt erhvervede formuegoder, der pålægges af en national domstol efter en retssag, hverken er underlagt konstateringen af, at der er begået en strafbar handling, eller a fortiori domfældelse af de formodede gerningsmænd til en sådan strafbar handling.

(¹) EUT C 240 af 9.7.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. marts 2020 — PG mod Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Ungarn)

(Sag C-406/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fælles politik for asyl og subsidiær beskyttelse – fælles procedurer for tildeling af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 46, stk. 3 – fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – adgang til effektive retsmidler – rækkevidden af førstinstansrettens beføjelser og forpligtelser – ingen beføjelse til at omgøre afgørelser fra de kompetente myndigheder på området for international beskyttelse – national ordning, som fastsætter en pligt til at træffe afgørelse inden for en frist på 60 dage)

(2020/C 222/07)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PG

Sagsøgt: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Konklusion

- 1) Artikel 46, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en national ordning, hvorefter domstole eller domstolslignende organer udelukkende har beføjelse til at annullere de afgørelser, der træffes af de kompetente myndigheder på området for international beskyttelse, men ikke har beføjelse til at omgøre dem. Såfremt sagen hjemvises til den kompetente administrative myndighed, skal der imidlertid inden for kort tid træffes en ny afgørelse, der er i overensstemmelse med undersøgelsen i dommen om annulation. Når en national domstol eller et domstolslignende organ — efter en fuldstændig og ex nunc-undersøgelse af alle de relevante faktiske og retlige omstændigheder, som en ansøger om international beskyttelse har gjort gældende — har konstateret, at den pågældende ansøger i henhold til de kriterier, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse, skal tildeles en sådan beskyttelse med den begrundelse, som den pågældende har påberåbt sig til støtte for sin ansøgning, men en administrativ myndighed derefter træffer en modsat afgørelse uden at godtgøre, at der foreligger nye forhold, der begrunder en ny undersøgelse af ansøgerens behov for international beskyttelse, skal denne domstol eller dette domstolslignende organ, når national ret ikke giver den eller det nogen måde, hvorpå det kan sikres, at denne domstol eller dette organs afgørelse efterlever, desuden ændre den afgørelse, som ikke efterlever domstolens eller det domstolslignende organs tidligere dom, og erstatte den med sin egen afgørelse vedrørende ansøgningen om international beskyttelse, idet domstolen eller organet om fornødent skal undlade at anvende den nationale lovgivning, som forbyder den eller det at handle på denne måde.
- 2) Artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en domstol eller et domstolslignende organ, for hvilken eller hvilket en afgørelse om afslag på en ansøgning om international beskyttelse er blevet indbragt, pålægges at træffe afgørelse inden for en frist på 60 dage, forudsat, at denne domstol eller dette domstolslignende organ inden for en sådan frist er i stand til at sikre den effektive virkning af de materielle bestemmelser og de processuelle garantier, som EU-retten tillægger ansøgeren. I modsat fald er den pågældende domstol eller det domstolslignende organ forpligtet til at undlade at anvende den nationale ordning, der fastsætter fristen for domsafsigelse, og til, efter udløbet af denne frist, at træffe sin afgørelse hurtigst muligt.

⁽¹⁾ EUT C 311 af 3.9.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. april 2020 — »GVC Services (Bulgaria)« EOOD mod Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administrativen sad Sofia-grad — Bulgarien)

(Sag C-458/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater – direktiv 2011/96/EU – artikel 2, litra a), nr. i) og iii), samt del A, litra ab), og del B, sidste led, i bilag I – begreberne »[d]e selskaber, der er registreret i henhold til Det Forenede Kongeriges ret« og »corporation tax i Det Forenede Kongerige« – selskaber, der er registreret i Gibraltar, og som er selskabsskattepligtige dér)

(2020/C 222/08)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »GVC Services (Bulgaria)« EOOD

Sagsøgt: Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia

Konklusion

Artikel 2, litra a), nr. i) og iii), i Rådets direktiv 2011/96/EU af 30. november 2011 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater, sammenholdt med del A, litra ab), og del B, sidste led, i bilag I til dette direktiv, skal fortolkes således, at begreberne »[d]e selskaber, der er registreret i henhold til Det Forenede Kongeriges ret« og »corporation tax i Det Forenede Kongerige«, der er indeholdt i disse bestemmelser, ikke omfatter selskaber, der er registreret i Gibraltar, og som er selskabsskattepligtige dér.

⁽¹⁾ EUT C 341 af 24.9.2018.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 2. april 2020 — AU mod Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul Specializat Cluj — Rumænien)

(Sag C-500/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – etableringsfrihed – fri udveksling af tjenesteydelser – markeder for finansielle instrumenter – direktiv 2004/39/EF – begreberne »detailkunde« og »forbruger« – betingelser for at påberåbe sig en status som forbruger – fastlæggelse af kompetencen til at behandle anmodningen)

(2020/C 222/09)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Specializat Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøger: AU

Sagsøgte: Reliantco Investments LTD og Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

Konklusion

- 1) Artikel 17, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at en fysisk person, der i medfør af en kontrakt, såsom en finansiel differencekontrakt indgået med et finansieringsselskab, foretager en række finansielle transaktioner gennem dette selskab, kan kvalificeres som »forbruger« i denne bestemmelses betydning, såfremt indgåelsen af denne kontrakt ikke falder ind under denne persons erhvervsmæssige virksomhed, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve. Med henblik på denne kvalificering gælder det dels, at faktorer såsom det forhold, at den pågældende person har gennemført et stort antal transaktioner over en relativt kort periode, eller at vedkommende har investeret store beløb i disse transaktioner, som sådanne i princippet er uden relevans, dels at det forhold, at denne person er en »detailkunde« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 12), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF, som sådant i princippet er uden relevans.
- 2) Forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at et civilretligt erstatningsøgsmål for en ulovlig handlemåde anlagt af en forbruger er omfattet af denne forordnings kapitel II, afdeling 4, i henseende til fastlæggelsen af den kompetente ret, såfremt dette søgsmål er uadskilleligt forbundet med en kontrakt, der rent faktisk er blevet indgået mellem denne forbruger og den erhvervsdrivende, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.

(¹) EUT C 381 af 22.10.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. marts — LH mod Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Ungarn)

(Sag C-564/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – ansøgning om international beskyttelse – artikel 33, stk. 2 – afvisningsgrunde – national lovgivning, der fastsætter afvisning af ansøgningen, hvis ansøgeren er indrejst i den pågældende medlemsstat via et land, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast, eller hvis dette land yder en tilstrækkelig beskyttelse – artikel 46 – adgang til effektive retsmidler – retslig prøvelse af administrative afgørelser om afvisning af ansøgninger om international beskyttelse – tidsfrist på otte dage for at træffe afgørelse – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)

(2020/C 222/10)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LH

Sagsøgt: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Konklusion

- 1) Artikel 33 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises, når ansøgeren er indrejst på denne medlemsstats område via en stat, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, eller hvor der er garanti for et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.

- 2) Artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning, der giver den domstol eller det domstolslignende organ, ved hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse om at afvise at realitetsbehandle en ansøgning om international beskyttelse, en tidsfrist på otte dage til at træffe afgørelse, når denne domstol eller dette domstolslignende organ ikke er i stand til inden for en sådan frist at sikre effektiviteten af de materielle regler og proceduremæssige garantier, som ansøgeren er sikret i henhold til EU-retten.

(¹) EUT C 436 af 3.12.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. april 2020 — Coty Germany GmbH mod Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl og Amazon EU Sàrl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-567/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – EU-varemærker – forordning (EF) nr. 207/2009 – artikel 9 – forordning (EU) 2017/1001 – artikel 9 – rettigheder knyttet til varemærket – brug – oplagring af varer med henblik på at udbyde dem eller markedsføre dem – oplagring med henblik på forsendelse af varer, der krænker en varemærkeret, og som sælges på en online-markedsplads)

(2020/C 222/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Coty Germany GmbH

Sagsøgte: Amazon Services Europe Sàrl, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon FC Graben GmbH og Amazon EU Sàrl,

Konklusion

Artikel 9, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker og artikel 9, stk. 3, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker skal fortolkes således, at en person, der for tredjemand oplagrer varer, som krænker en varemærkeret, uden at vedkommende selv har kendskab til denne krænkelse, skal anses for ikke at oplagre disse varer med det formål at udbyde dem til salg eller markedsføre dem som omhandlet i disse bestemmelser, hvis denne person ikke selv forfølger disse mål.

(¹) EUT C 427 af 26.11.2018.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 19. marts 2020 — ClientEarth mod Europa-Kommissionen(Sag C-612/18 P) ⁽¹⁾

[Appel – aktindsigt i institutionernes dokumenter – forordning (EF) nr. 1049/2001 – artikel 4, stk. 1, litra a), tredje led, og stk. 6 – undtagelser fra retten til aktindsigt – beskyttelse af offentlighedens interesser med hensyn til internationale forbindelser – dokumenter udarbejdet af Europa-Kommissionens Juridiske Tjeneste vedrørende mekanismen til afgørelse af tvister mellem investorer og stater og den retslige ordening for de investeringer, der fremgår af Den Europæiske Unions handelsaftaler – delvist afslag på aktindsigt]

(2020/C 222/12)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: ClientEarth (ved advocaten O.W. Brouwer og E.M. Raedts samt solicitor N. Frey)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved J. Baquero Cruz, F. Clotuche-Duvieusart og C. Ehrbar, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) ClientEarth bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Kommissionen.

⁽¹⁾ EUT C 93 af 11.3.2019.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. april 2020 — Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim) og Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI) mod Fleetmanager Sweden AB og Nordisk Biluthyrning AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta domstolen — Sverige)(Sag C-753/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – intellektuel ejendomsret – ophavsret og beslægtede rettigheder – direktiv 2001/29/EF – artikel 3, stk. 1 – direktiv 2006/115/EF – artikel 8, stk. 2 – begrebet »overføring til almenheden«/»kommunikation til offentligheden« – biludlejningsvirksomhed, hvis biler alle har en radio som standardudstyr)

(2020/C 222/13)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta domstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim) og Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI)

Sagsøgte: Fleetmanager Sweden AB og Nordisk Biluthyrning AB

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet og artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF af 12. december 2006 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret skal fortolkes således, at udlejning af biler, der er udstyret med radioapparater, ikke udgør en overføring til almenheden/kommunikation til offentligheden som omhandlet i disse bestemmelser.

⁽¹⁾ EUT C 65 af 18.2.2019.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 2. april 2020 — Stadtwerke Neuwied GmbH mod RI (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Koblenz — Tyskland)

(Sag C-765/18) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2003/55/EF – fælles regler for det indre marked for naturgas – forbrugerbeskyttelse – artikel 3, stk. 3, og bilag A, litra b) – gennemsigtighed i kontraktbetingelserne – pligt til direkte underretning af kunden med et passende varsel om en tarifførhøjelse]

(2020/C 222/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Koblenz

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Stadtwerke Neuwied GmbH

Sagsøgt: RI

Konklusion

Artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF, sammenholdt med bilag A, litra b) og c), hertil, skal fortolkes således, at når tarifændringer, der ikke personligt meddeles kunderne, foretages af en forsyningspligtig gasleverandør med det ene formål at overvælte de øgede omkostninger i forbindelse med køb af naturgas, uden at der hermed søges at opnå profit, er denne leverandørs overholdelse af de i disse bestemmelser omhandlede forpligtelser til gennemsigtighed og oplysning ikke en betingelse for, at de omhandlede tarifændringer er gyldige, forudsat at kunderne til enhver tid kan opsiges kontraktforholdet og råder over passende klagemuligheder med henblik på at opnå erstatning for den skade, der eventuelt er lidt som følge af den manglende personlige underretning om ændringerne.

⁽¹⁾ EUT C 112 af 25.3.2019.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. april 2020 — Caisse pour l'avenir des enfants mod FV og GW (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil supérieur de la Sécurité sociale — Luxembourg)

(Sag C-802/18) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – artikel 45 TEUF – social sikring af vandrende arbejdstagere – forordning (EU) nr. 883/2004 – artikel 1, litra i) – arbejdskraftens frie bevægelighed – ligebehandling – sociale fordele – direktiv 2004/38/EF – artikel 2, nr. 2) – forordning (EU) nr. 492/2011 – artikel 7, stk. 2 – familiedydelse – begrebet »famiemedlemmer« – udelukkelse af barn af ægtefælle til ikke-bosiddende arbejdstager – forskelsbehandling i forhold til barn af ægtefælle til bosiddende arbejdstager – berettigelse]

(2020/C 222/15)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Caisse pour l'avenir des enfants

Sagsøgte: FV og GW

Konklusion

- 1) Artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen skal fortolkes således, at en familiedydelse, der er knyttet til en grænsearbejders udøvelse af lønnet beskæftigelse i en medlemsstat, udgør en social fordel i disse bestemmelsers forstand.
- 2) Artikel 1, litra i), og artikel 67 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 og artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF, skal fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter grænsearbejdere kun har ret til en familiedydelse, som er knyttet til deres udøvelse af lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, for deres egne børn, og ikke for deres ægtefælles børn, som de ikke har noget slægtskabsforhold til, men som de forsørger, selv om alle børn, som bor i denne medlemsstat, har ret til denne ydelse.

⁽¹⁾ EUT C 82 af 4.3.2019.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 19. marts 2020 — Compañía de Tranvías de La Coruña, SA mod Ayuntamiento de A Coruña (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 2 de A Coruña — Spanien)

(Sag C-45/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forordning (EF) nr. 1370/2007 – offentlig personbefordring med jernbane og ad vej – artikel 8 – overgangsordning – artikel 8, stk. 3 – udløb af kontrakter om offentlig trafikbetjening – beregningen af kontrakternes maksimale varighed, der er fastsat til 30 år – fastlæggelse af den dato, hvorfra den maksimale varighed på 30 år begynder at løbe)

(2020/C 222/16)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 2 de A Coruña

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Compañía de Tranvías de La Coruña, SA

Sagsøgt: Ayuntamiento de A Coruña

Konklusion

Artikel 8, stk. 3, andet afsnit, andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70 skal fortolkes således, at den maksimale varighed på 30 år, der er fastsat i denne bestemmelse, hvad angår de i denne forordnings artikel 8, stk. 3, første afsnit, litra b), omhandlede kontrakter begynder at løbe fra den nævnte forordnings ikrafttræden.

⁽¹⁾ EUT C 155 af 6.5.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. april 2020 — Condominio di Milano, via Meda mod Eurothermo SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Milano — Italien)

(Sag C-329/19) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – artikel 1, stk. 1 – artikel 2, litra b) – begrebet »forbruger« – en ejendoms ejerforening]

(2020/C 222/17)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Milano

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Condominio di Milano, via Meda

Sagsøgt: Eurothermo SpA

Konklusion

Artikel 1, stk. 1, og artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national retspraksis, som fortolker den lovgivning, der skal gennemføre dette direktiv i national ret, således, at reglerne om forbrugerbeskyttelse heri ligeledes finder anvendelse på en kontrakt, som er indgået mellem et retssubjekt, såsom en condominio i italiensk ret, og en erhvervsdrivende, selv om et sådant retssubjekt ikke henhører under det nævnte direktivs anvendelsesområde.

(¹) EUT C 288 af 26.8.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 2. april 2020 — straffesag mod I.N. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vrhovni sud — Kroatien)

(Sag C-897/19 PPU) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – den præjudicielle hasteprocedure – EØS-aftalen – forbud mod forskelsbehandling – artikel 36 – fri udveksling af tjenesteydelser – anvendelsesområde – aftale indgået mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne – aftale om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge – udlevering til et tredjeland af en islandsk statsborger – beskyttelse af en medlemsstats statsborgere mod udlevering – ingen tilsvarende beskyttelse af andre staters statsborgere – islandsk statsborger, der har opnået asyl i medfør af national ret, inden vedkommende fik islandsk statsborgerskab – begrænsning af den frie bevægelighed – begrundelse støttet på bekæmpelsen af straffrihed – proportionalitet – efterprøvelse af de garantier, som er fastsat i artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)

(2020/C 222/18)

Processprog: kroatisk

Den forelæggende ret

Vrhovni sud

Part i straffesagen

I.N.

Procesdeltager: Ruska Federacija

Konklusion

EU-retten, navnlig artikel 36 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 og artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at når en medlemsstat, som en borger, der er statsborger i en stat i Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA), som er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), har begivet sig til, og med hvilken stat Den Europæiske Union har indgået en aftale om overgivelse, bliver tilstillet en anmodning om udlevering af et tredjeland i medfør af den europæiske konvention om udlevering, undertegnet i Paris den 13. december 1957, og når denne borger netop er blevet indrømmet asyl i EFTA-staten, inden han opnåede statsborgerskab i denne stat, som følge af den retsforfølgelse, som han er genstand for i den stat, der har udstedt udleveringsanmodningen, er den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er blevet tilstillet anmodningen, forpligtet til at efterprøve, om udleveringen vil udgøre et indgreb i de rettigheder, der er omhandlet i artikel 19, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, idet indrømmelsen af asyl udgør et særligt alvorligt forhold som led i denne efterprøvelse. Den medlemsstat, der er blevet tilstillet en udleveringsanmodning, skal, inden den efterkommer denne anmodning, under alle omstændigheder underrette denne EFTA-stat og på denne stats anmodning i givet fald overgive borgeren til denne i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen om procedurerne for overgivelse, dog forudsat, at denne EFTA-stat i henhold til national ret har kompetence til at retsforfølge denne borger for handlinger begået uden for dens nationale område.

(¹) EUT C 45 af 10.2.2020.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 23. marts 2020 —
Finanzamt Kiel mod Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH**

(Sag C-141/20)

(2020/C 222/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finanzamt Kiel

Sagsøgt: Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 4, andet afsnit, sammenholdt med artikel 21, stk. 1, litra a), og artikel 21, stk. 3, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF ⁽¹⁾ fortolkes således, at de tillader en medlemsstat at udpege et medlem af en momsgruppe (»Organträger«, det beherskende selskab) som den afgiftspligtige person i stedet for momsgruppen (»Organkreis«, koncernen)?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Kan artikel 4, stk. 4, andet afsnit, sammenholdt med artikel 21, stk. 1, litra a), og artikel 21, stk. 3, i direktiv 77/388/EØF da påberåbes i denne henseende?
- 3) Skal der i forbindelse med den efterprøvelse af, om kravet i Umsatzsteuergesetz' § 2, stk. 2, nr. 2, første punktum, om finansiell indlemmelse udgør en lovlig foranstaltning, der er nødvendig og passende for at opfylde de tilsigtede formål at forhindre praksis og adfærd, som udgør misbrug, og bekæmpe momssvig og momsunddragelse, som skal finde sted i henhold til præmis 46 i Domstolens dom Larentia + Minerva ⁽²⁾, anvendes en streng eller en lempelig målestok?
- 4) Skal artikel 4, stk. 1, og artikel 4, stk. 4, første afsnit, i direktiv 77/388/EØF fortolkes således, at de tillader en medlemsstat ved typificering at anse en person for ikke at være selvstændig som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i direktiv 77/388/EØF, såfremt den pågældende finansielt, økonomisk og organisatorisk er indlemmet i en anden virksomheds (det beherskende selskabs) virksomhed, således at den beherskende virksomhed kan gennemtrumfe sin vilje hos den pågældende person og derved kan forhindre, at der træffes beslutninger, der afviger herfra, hos den pågældende?

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT 1977, L 145, s. 1).

⁽²⁾ Domstolens dom af 16. juli 2015 i de forenede sager C-108/14 og C-109/14 (EU:C:2015:496)

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Rotterdam (Nederlandene) den 24. marts
2020 — Stichting Rookpreventie Jeugd m.fl. mod Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en
Sport**

(Sag C-160/20)

(2020/C 222/20)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Rotterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Stichting Rookpreventie Jeugd m.fl.

Sagsøgt: Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Den anden part: Vereniging Nederlandse Sigaretten- en Kerftakfabrikanten (VSK)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den i direktivets ⁽¹⁾ artikel 4, stk. 1, beskrevne målemetode, der beror på ISO-standarder, der ikke er frit tilgængelige, i overensstemmelse med artikel 297, stk. 1, TEUF (og forordning (EU) nr. 216/2013 ⁽²⁾) og det til grund herfor liggende gennemsigtighedsprincip?
- 2) Skal ISO-standarderne 4387, 10315, 8454 og 8243, som der henvises til i direktivets artikel 4, stk. 1, fortolkes og anvendes således, at ved fortolkningen og anvendelsen af direktivets artikel 4, stk. 1, skal emissionsindholdet af tjære, nikotin og kulilte ikke kun måles (og kontrolleres) efter den foreskrevne metode, men emissionsindholdet kan eller skal også på anden vis og med anden intensitet måles (og kontrolleres)?
- 3) a. Er direktivets artikel 4, stk. 1, i strid med direktivets udgangspunkter og dets artikel 4, stk. 2, og med artikel 5, stk. 3, i WHO's rammekonvention om tobakskontrol, fordi tobaksindustrien har medvirket ved fastsættelsen af de ISO-standarder, der nævnes i direktivets artikel 4, stk.1?

b. Er direktivets artikel 4, stk. 1, i strid med direktivets udgangspunkter, med artikel 114, stk. 3, TEUF, med rækkevidden af WHO's rammekonvention om tobakskontrol og med chartrets artikel 24 og 35 i, fordi der ved den heri foreskrevne målemetode ikke måles emissionsindholdet for filtercigaretter ved den tilsigtede brug, da der med denne metode ikke tages hensyn til virkningen af ventilationshuller i filtret, som ved den tilsigtede brug stort set lukkes af rygerens læber og fingre?
- 4) a. Hvilken alternativ målemetode (og kontrolmetode) kan eller skal anvendes, såfremt Domstolen:

— besvarer spørgsmål 1 benægtende?

— besvarer spørgsmål 2 bekræftende?

— besvarer spørgsmål 3a og/eller spørgsmål 3b bekræftende?

b. Såfremt Domstolen ikke kan afgive en besvarelse af spørgsmål 4a: Hvis der midlertidigt ikke findes nogen målemetode, foreligger der da en situation som omhandlet i direktivets artikel 24, stk. 3?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3.4.2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF (EUT 2014, L 127, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EU) nr. 216/2013 af 7. marts 2013 om elektronisk offentliggørelse af Den Europæiske Unions Tidende (EUT 2013, L 69, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administratīvā apgabaltiesa (Letland) den 14. april 2020 — SIA »SS« mod Valsts ieņēmumu dienests

(Sag C-175/20)

(2020/C 222/21)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Administratīvā apgabaltiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger og appellat: SIA »SS«

Sagsøgt og intervenient i appelsagen: Valsts ieņēmumu dienests

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal de i den generelle forordning om databeskyttelse⁽¹⁾ fastsatte krav fortolkes således, at en af skatteforvaltningen fremsat anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, hvori der anmodes om videregivelse af data, som indeholder en betydelig mængde personoplysninger, skal opfylde de fastsatte krav i den generelle forordning om databeskyttelse (navnlig i dens artikel 5, stk. 1)?
- 2) Skal de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fortolkes således, at skatteforvaltningen kan afvige fra bestemmelserne i den pågældende forordnings artikel 5, stk. 1, også selv om den gældende lovgivning i Republikken Letland ikke indrømmer den pågældende forvaltning en sådan beføjelse?
- 3) Kan det i forbindelse med fortolkningen af de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fastslås, at der foreligger et legitimt formål, som kan begrunde den pligt, der pålægges ved en anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, til at videregive alle de ønskede oplysninger i et ikke nærmere fastsat omfang og tidsrum, og uden at der fastsættes nogen udløbsdato for udførelsen af den pågældende anmodning om oplysninger?
- 4) Kan det i forbindelse med fortolkningen af de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fastslås, at der foreligger et legitimt formål, som kan begrunde den pligt, der pålægges ved en anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, til at videregive alle de ønskede oplysninger, selv når formålet med videregivelsen af oplysningerne ikke er angivet (eller ikke er angivet i sin helhed) i anmodningen om oplysninger?
- 5) Kan det i forbindelse med fortolkningen af de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav fastslås, at der foreligger et legitimt formål, som kan begrunde den pligt, der pålægges ved en anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, til at videregive alle de ønskede oplysninger, selv når det i praksis er rettet mod samtlige registrerede, som har indrykket annoncer i afsnittet »Personbiler« på en portal?
- 6) Hvilke kriterier skal der anvendes ved kontrollen af, om skatteforvaltningen i sin egenskab af dataansvarlig behørigt sikrer, at databehandlingen (herunder indsamlingen af oplysninger) er i overensstemmelse med de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav?
- 7) Hvilke kriterier skal der anvendes ved kontrollen af, om en anmodning om oplysninger som den, der er genstand for den foreliggende sag, er behørigt begrundet og har lejlighedsvis karakter?
- 8) Hvilke kriterier skal der anvendes ved kontrollen af, om behandlingen af personoplysninger finder sted i det nødvendige omfang og i overensstemmelse med de i den generelle forordning om databeskyttelse fastsatte krav?

- 9) Hvilke kriterier skal der anvendes ved kontrollen af, om skatteforvaltningen i sin egenskab af dataansvarlig sikrer, at databehandlingen er i overensstemmelse med de fastsatte krav i artikel 5, stk. 1, i den generelle forordning om databeskyttelse (ansvarlighed)?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016 L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší soud České republiky (Den Tjekkiske Republik) den 24. april 2020 — VYSOČINA WIND a.s. mod Česká republika — Ministerstvo životního prostředí

(Sag C-181/20)

(2020/C 222/22)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší soud České republiky

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VYSOČINA WIND a.s.

Sagsøgt: Česká republika — Ministerstvo životního prostředí

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/19/EU (¹) af 4. juli 2012 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat pålægger brugerne forpligtelsen til at finansiere omkostningerne ved indsamling, behandling, nyttiggørelse og miljørigtig bortskaffelse af WEEE, som stammer fra fotovoltaiske paneler, der er bragt i omsætning før den 1. januar 2013, og ikke producenterne?
- 2) I tilfælde af et bekræftende svar på det første spørgsmål er det — med henblik på vurderingen af betingelserne for en medlemsstats ansvar for den skade, som forvoldes borgere ved en tilsidesættelse af EU-retten — relevant, sådan som det er tilfældet i hovedsagen, at en medlemsstat selv har fastsat regler for finansiering af affald fra fotovoltaiske paneler før vedtagelsen af et direktiv, hvilket direktiv medførte, at fotovoltaiske paneler blev omfattet af EU-rettens anvendelsesområde og at producenterne herved blev pålagt forpligtelsen til at afholde omkostningerne forbundet hermed, herunder for så vidt angår paneler, der var blevet bragt i omsætning før udløbet af fristen for gennemførelsen af direktivet (og selve vedtagelsen af retsakten på EU-retligt niveau)?

(¹) EUT 2012, L 197, s. 38.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakiet) den 29. april 2020 — HYDINA SK s.r.o. mod Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

(Sag C-186/20)

(2020/C 222/23)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Parter i hovedsagen

Appellant: HYDINA SK s.r.o.

Indstævnt: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal 25. betragtning til Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 ⁽¹⁾ af 7. oktober 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift, hvori der anføres, at »de frister, der er fastlagt i denne forordning med henblik på meddelelse af oplysninger, skal forstås som maksimumfrister«, fortolkes således, at disse tidsfrister ikke må overskrides, og at overskridelse af disse frister medfører, at udsættelse af en afgiftskontrol ikke er lovlig?
- 2) Medfører den manglende overholdelse af fristerne for gennemførelse af den internationale informationsudveksling, der fremgår af Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 af 7. oktober 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift, en følge (sanktion) for den bistandssøgte og den bistandssøgende myndighed?
- 3) Kan international udveksling af oplysninger, der bevirker overskridelse af de frister, der fremgår af Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 af 7. oktober 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift, udgøre et ulovligt indgreb i en afgiftspligtig persons rettigheder?

⁽¹⁾ EUT 2010, L 268, s. 1.

RET TEN

Rettens kendelse af 14. maj 2020 — Bernis m.fl. mod Afviklingsinstansen

(Sag T-282/18) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – artikel 18, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014 – den afviklingsprocedure, som skal finde anvendelse, når en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – moderselskab og datterselskab – erklæring fra ECB om, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – Afviklingsinstansens afgørelse om ikke at vedtage nogen afviklingsordning – ingen offentlig interesse – likvidation i overensstemmelse med national ret – aktionærer – ikke umiddelbart berørt – afvisning)

(2020/C 222/24)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Ernests Bernis (Jurmala, Letland), Oļegs Fiļs (Jurmala), OF Holding SIA (Riga, Letland) og Cassandra Holding Company SIA (Jurmala) (ved advokat O. Behrends)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (ved J. De Carpentier, M. Meijer Timmerman Thijssen, A. Valavanidou, H. Ehlers og E. Muratori, som befuldmægtigede, bistået af advokat A. Rivas og solicitor B. Heenan)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Den Europæiske Centralbank (ved G. Marafioti, E. Koupepidou og J. Rodríguez Cárcamo, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Afviklingsinstansens afgørelser af 23. februar 2018, hvorved denne traf afgørelse om ikke at vedtage nogen afviklingsordning over for ABLV Bank AS og dennes datterselskab, ABLV Bank Luxembourg SA, i henhold til artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA og Cassandra Holding Company SIA bærer deres egne omkostninger og betaler de af Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) og Den Europæiske Centralbank (ECB) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 259 af 23.7.2018.

Rettens kendelse af 6. maj 2020 — Sabo m.fl. mod Parlamentet og Rådet(Sag T-141/19) ⁽¹⁾**(Annulationssøgsmål – miljø – energi – direktiv (EU) 2018/200 – inddragelse af skovbiomasse blandt vedvarende energikilder – ikke individuelt berørt – afvisning)**

(2020/C 222/25)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Peter Sabo (Tulčík, Slovakiet) og 9 andre sagsøgere, hvis navne er anført i bilaget til kendelsen (ved solicitors R. Smith, A. Dews og C. Day, D. Wolfe, QC, og barristers P. Lockley og B. Mitchell)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved I. McDowell, C. Ionescu Dima og A. Tamás, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (ved A. Lo Monaco og R. Meyer, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om delvis annulation af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (EUT 2018, L 328, s. 82), for så vidt som det inddrager skovbiomasse blandt vedvarende energikilder.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Det er uforløst at træffe afgørelse vedrørende de anmodninger om intervention, der er fremsat af Kommissionen, U. S. Industrial Pellet Association, Stichting Dutch Biomass Certification og Stichting RBCN (Rotterdam Biomass Commodities Network).
- 3) Peter Sabo og de øvrige sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget til denne kendelse, bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.
- 4) Kommissionen, U. S. Industrial Pellet Association, Stichting Dutch Biomass Certification og Stichting RBCN (Rotterdam Biomass Commodities Network) bærer deres egne omkostninger i forbindelse med anmodningerne om intervention.

⁽¹⁾ EUT C 148 af 29.4.2019.

Rettenns kendelse af 13. marts 2020 — Aurora mod CPVO — SESVanderhave(Sag T-278/19) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål – sortsbeskyttelse – ugyldighedssag – sukkerroesorten M 02205 – afgørelse om hjemvisning til videre behandling i det ansvarlige kontor i CPVO – artikel 72 i forordning (EF) nr. 2100/94 – manglende søgsmålsinteresse – beføjelse til at omgøre – åbenbart, at søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er retligt ugrundet)

(2020/C 222/26)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Aurora Srl (Padua, Italien) (ved advokat L.-B. Buchman)

Sagsøgt: EF-Sortsmyndigheden (CPVO) (ved M. Ekvad, F. Mattina, M. Garcia Monco-Fuente og A. Weitz, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved CPVO og intervenient ved Retten: SESVanderhave NV (Tienen, Belgien) (ved advokat P. de Jong)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 27. februar 2019 af Appelkammeret ved CPVO (sag A 10/2013-RENV) vedrørende en ugyldighedssag mellem Aurora og SESVanderhave.

Konklusion

- 1) EF-Sortsmyndigheden (CPVO) frifindes.
- 2) Aurora Srl, CPVO og SESVanderhave NV bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 213 af 24.6.2019.

Rettenns kendelse af 13. maj 2020 — Lucaccioni mod Kommissionen(Sag T-308/19) ⁽¹⁾

(Annullations- og erstatningssøgsmål – personalesag – retsakt, der ikke kan gøres til genstand for et søgsmål – forberedende akt – ingen klage – åbenbart, at søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er retligt ugrundet)

(2020/C 222/27)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Arnaldo Lucaccioni (San Benedetto del Tronto, Italien) (ved advokat E. Bonanni)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved T. Bohr og L. Vernier, som befuldmægtigede, assisteret af advokat A. Dal Ferro)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation af Kommissionens retsakt af 11. januar 2019 om mandatet for et nyt lægeudvalg i forbindelse med en af sagsøgeren indgivet ansøgning om anerkendelse af, at en erhvervs sygdom var blevet forværret, dels om erstatning for det tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes, da søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet.
- 2) Arnaldo Lucaccioni betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 230 af 8.7.2019.

Sag anlagt den 6. maj 2020 — HB mod EIB

(Sag T-757/19)

(2020/C 222/28)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: HB (ved advokat C. Bernard-Glanz)

Sagsøgt: Den Europæiske Investeringsbank (EIB)

Sagsøgerens påstande

- Annullation af afgørelsen af 20. juni 2019 om afslag på sagsøgerens klage over psykisk chikane.
- Sagsøgte tilpligtes at betale et beløb på 100 000 EUR i erstatning for det ikke-økonomiske tab, med tillæg af lovbestemte renter fra domsafsigelsen.
- Sagsøgte tilpligtes at betale et beløb på 50 000 EUR i erstatning for fortabelse af en mulighed, med tillæg af lovbestemte renter fra domsafsigelsen indtil fuld betaling sker.
- EIB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af retten til at få sagen behandlet upartisk, retfærdigt og omhyggeligt og manglende begrundelse, for så vidt som i) det panel, som undersøgte hendes beskyldninger om chikane og mobning a) ikke behandlede sagen upartisk, retfærdigt og omhyggeligt, idet det udviste eller gav udtryk for partiskhed over for de angivelige chikanører og idet det forvanskede eller bortså fra faktiske omstændigheder og beviser, og b) undlod at fremkomme med en begrundelse, og ii) EIB's formand ved at godkende panelets rapport behæftede den anfægtede afgørelse med de samme mangler.

2. Andet anbringende om anlæggelse af et urigtigt skøn og tilsidesættelse af EIB's Code of Conduct and Dignity at Work Policy, for så vidt som i) de angivelige chikanørers adfærd over for sagsøgeren tog form af mundtlige og skriftlige handlinger, var upassende, fandt sted over tid og blev gentaget, og var nedværdigende, ii) panelet ved at undlade at karakterisere de omtvistede handlinger som psykisk chikane, både hver især og samlet, anlagde et urigtigt skøn vedrørende de faktiske omstændigheder og tilsidesatte Staff Code of Conduct and Dignity at Work Policy og iii) EIB's formand ved at godkende panelets rapport med urette fandt, at sagsøgeren ikke var blevet chikaneret.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt og om brud på fortroligheden, for så vidt som i) sagsøgeren ikke fik lejlighed til at indgive sine bemærkninger vedrørende a) indholdet af udtalelserne fra de angivelige chikanører og vidner for panelet eller b) de øvrige dokumenter, som panelet anvendte i dets rapport med henblik på at fremsætte anbefalinger til EIB's formand og ii) panelet vedtog dets konklusioner og delte dem med tredjemand, inden det gav sagsøgeren mulighed for at fremsætte hendes bemærkninger hertil, dvs. før det angiveligt færdiggjorde dets rapport, og iii) EIB's formand ved at støtte panelets rapport behæftede den anfægtede afgørelse med de samme mangler.

Til støtte for erstatningspåstanden har sagsøgeren gjort gældende, at:

- hun har lidt et ikke-økonomisk tab, som ikke kan erstattes ved en annullation af den anfægtede afgørelse.
- sagsøgte ved ulovligt at forkaste hendes mæglingsanmodning fratog hende muligheden for at indgå forlig i sagen og for at undgå at anlægge sag ved Retten.

Sag anlagt den 16. april 2020 — Grækenland mod Kommissionen

(Sag T-217/20)

(2020/C 222/29)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Den Helleniske Republik (ved advokaterne E. Tsaousi, A. Vasilopoulou og E. Krompa)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som visse udgifter fra Den Helleniske Republik til et samlet nettobeløb på 9 590 402,53 EUR, der i regnskabsårene 2011-2018 blev afholdt og anmeldt inden for rammerne af ELFUL vedrørende foranstaltningerne 123A, 125A, 321 og 322 i programmeringsperioden 2007-2013 og foranstaltningerne 4.2, 4.3, 7.2 og 7.4 i programmeringsperioden 2014-2020, blev udelukket fra EU-finansiering.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført syv anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse blev vedtaget på grundlag af en urigtig fortolkning og anvendelse af bestemmelserne i artikel 34, stk. 7, i forordning (EU) nr. 908/2014 ⁽²⁾, idet der blev foretaget en ulovlig udvidelse af de finansielle korrektioner, hvorved Kommissionen overskred sine skønsmålinger, og at denne er behæftet med manglende begrundelse.

2. Andet anbringende om manglende juridiske grundlag for korrektionen af udgifter, som er blevet afholdt mere end 24 måneder forud for meddelelsen af de første resultater, tilsidesættelse af bestemmelserne i artikel 52, stk. 4, i forordning (EU) nr. 1306/2013⁽¹⁾ og Kommissionens overskridelse af sine beføjelser ratione temporis i forbindelse med pålæggelsen af de omtvistede finansielle korrektioner.
3. Tredje anbringende, for så vidt angår den korrektion, som blev pålagt foranstaltning 125A og 123A, om en tilsidesættelse af princippet *ne bis in idem*, retssikkerhedsprincippet, princippet om god forvaltning, princippet om medlemsstaternes berettigede forventning og proportionalitetsprincippet.
4. Fjerde anbringende, for så vidt angår den korrektion, som blev pålagt foranstaltning 125A, om en tilsidesættelse af artikel 24, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 65/2011⁽²⁾, af artikel 43 forordning (EF) nr. 1974/2006 og af bestemmelserne i det af Kommissionen godkendte nationale program for udvikling af landdistrikterne for perioden 2007-2013, manglende begrundelse med hensyn til retsgrundlaget for korrektionen, manglende retligt grundlag og begrundelse samt en faktisk fejl for så vidt angår den pålagte finansielle korrektion og dennes størrelse (10 %).
5. Femte anbringende, ligeledes for så vidt angår den korrektion, som blev pålagt foranstaltning 125A, om en tilsidesættelse ved den anfægtede afgørelse af artikel 52 i forordning (EU) nr. 1306/2013, artikel 34 i forordning (EU) nr. 908/2014 og retningslinjerne i C(2015) 3675 af 8. juni 2015, af sagsøgerens ret til at blive hørt og ret til forsvar, af princippet om den berettigede forventning og proportionalitetsprincippet. Endvidere er afgørelsen behæftet med utilstrækkelig begrundelse og en faktisk vildfarelse.
6. Sjette anbringende, for så vidt angår den korrektion, som blev pålagt foranstaltning 321 og 322, om en tilsidesættelse af bestemmelserne i artikel 24, stk. 2, litra b) i forordning (EU) nr. 65/2011 og af retningslinjerne i C(2015) 3675 af 8. juni 2015, en faktisk vildfarelse, manglende begrundelse og en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.
7. Syvende anbringende vedrører navnlig korrektionen for foranstaltning 123A. Den pågældende korrektion er blevet pålagt i strid med bestemmelserne i artikel 24, stk. 1 og 2, i forordning (EU) nr. 65/2011, artikel 52 i forordning (EU) nr. 1306/2013 og artikel 34 i forordning (EU) nr. 908/2014 som følge af en faktisk vildfarelse og med en utilstrækkelig begrundelse. Endvidere er der sket en tilsidesættelse af Den Helleniske Republiks ret til at blive hørt og ret til forsvar samt af proportionalitetsprincippet.

⁽¹⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2020/201 af 12.2.2020 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2020) 541) (Kun den danske, den franske, den græske, den italienske, den polske, den portugisiske, den spanske, den svenske, den tjekkiske, den tyske og den ungarske udgave er autentisk) (EUT L 42, s. 17).

⁽²⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 908/2014 af 6.8.2014 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår betalingsorganer og andre organer, økonomisk forvaltning, regnskabsafslutning, regler om kontroller, sikkerhedsstillelse og åbenhed (EUT 2014, L 255, s. 59).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17.12.2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008 (EUT 2013, L 347, s. 549).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 65/2011 af 27.1.2011 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 for så vidt angår kontrol og krydsoverensstemmelse i forbindelse med støtteforanstaltninger til udvikling af landdistrikterne (EUT 2011, L 25, s. 8).

Sag anlagt den 4. maj 2020 — JP mod Kommissionen

(Sag T-247/20)

(2020/C 222/30)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: JP (ved advokaterne S. Rodrigues og A. Champetier)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Annullation af Kommissionens afgørelse ((2020) 1195 final af 24. februar 2020 om afslag på begæringen om aktindsigt i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 — GESTDEM 2019/5394-5399.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale en symbolsk erstatning på 1 EUR for det af sagsøgeren lidte ikke-økonomiske tab samt sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, litra b), og artikel 17 i forordning nr. 1049/2001 om privatlivets fred og den enkeltes integritet.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 om beskyttelse af beslutningsprocessen.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001 om delvis aktindsigt og af proportionalitetsprincippet.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af princippet om god administration.

Sag anlagt den 4. maj 2020 — Klymenko mod Rådet**(Sag T-258/20)**

(2020/C 222/31)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Oleksandr Viktorovych Klymenko (Moskva, Rusland) (ved advokat M. Phelippeau)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Det af Oleksandr Viktorovych Klymenko anlagte søgsmål antages til realitetsbehandling.
- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne i henhold til artikel 87 og 91 i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om en utilstrækkelig begrundelse af de anfægtede retsakter. Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ikke har opfyldt sin pligt til at begrunde de anfægtede retsakter med hensyn til såvel grundlaget for foranstaltningerne som overholdelsen af retten til forsvar samt retten til en effektiv domstolsbeskyttelse og de i denne forbindelse foretagne undersøgelser.
2. Andet anbringende om et urigtigt skøn i den foreliggende sag og om magtfordrejning. Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet, henset til de oplysninger, der er blevet fremsendt til det, kun kunne konstatere, at der ikke foreligger et tilstrækkeligt faktisk grundlag for en straffesag. Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig talrige tilsidesættelser af sine grundlæggende rettigheder, hvilke Rådet ikke har draget nogen konsekvenser af.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder for så vidt som de anfægtede retsakter ikke blev udstedt under overholdelse af retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse såvel som retten til processuel ligestilling.
4. Fjerde anbringende om manglende retsgrundlag, for så vidt som artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union ikke kan udgøre det retsgrundlag, der lægges til grund for den restriktive foranstaltning over for sagsøgeren.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af den grundlæggende ret til respekt for ejendom.

Sag anlagt den 6. maj 2020 — Rochem Group mod EUIPO — Rochem Marine (ROCHEM)

(Sag T-261/20)

(2020/C 222/32)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Rochem Group AG (Zug, Schweiz) (ved advokat K. Guridi Sedlak)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Rochem Marine Srl (Genova, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Rochem Group AG

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af figurmærket ROCHEM — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 151 485

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. marts 2020 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1547/2019-1)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

- Det pålægges EUIPO at træffe en ny afgørelse om afslag på ugyldighedsbegæringen indgivet vedrørende International registrering nr. 1 151 485, også for klasse 11 og 40.
- EUIPO og intervenienten, såfremt den anden part i sagen for appelkammeret skulle intervenere i sagen for Retten, tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte gebyrer og omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 64, stk. 2 og 3, i sammenholdt med artikel 198 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 6. maj 2020 — Rochem Group mod EUIPO — Rochem Marine (ROCHEM)

(Sag T-262/20)

(2020/C 222/33)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Rochem Group AG (Zug, Schweiz) (ved advokat K. Guridi Sedlak)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Rochem Marine Srl (Genova, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Rochem Group AG

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af ordmærket ROCHEM — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 151 545

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. marts 2020 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1546/2019-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Det pålægges EUIPO at træffe en ny afgørelse om afslag på ugyldighedsbegæringen indgivet vedrørende International registrering nr. 1 151 545, også for klasse 11 og 40.
- EUIPO og intervenienten, såfremt den anden part i sagen for appelkammeret skulle intervenere i sagen for Retten, tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte gebyrer og omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 64, stk. 2 og 3, sammenholdt med artikel 198 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 5. maj 2020 — Arbuzov mod Rådet

(Sag T-267/20)

(2020/C 222/34)

Processprog: tjekkisk

Parter

Sagsøger: Sergej Arbuzov (Kiev, Ukraine) (ved advokat M. Mleziva)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (!) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (?) annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af retten til god forvaltning

- Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål bl.a. gjort gældende, at Rådet ikke udviste behørig omhu ved vedtagelsen af afgørelse (FUSP) 2019/354 af 4. marts 2019 (?), idet det inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse undlod at tage stilling til sagsøgerens argumenter og de beviser, som han havde fremlagt til støtte for sin sag, og idet det udelukkende støttede den nævnte afgørelse på en kort redegørelse fra den offentlige anklager i Ukraine og ikke anmodede om yderligere oplysninger om efterforskningernes forløb i Ukraine.

2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens ejendomsret

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at de restriktive foranstaltninger over for ham er uforholdsmæssige, går videre end, hvad der er nødvendigt, og udgør en tilsidesættelse af folkeretlige garantier vedrørende beskyttelse af sagsøgerens ejendomsret.

3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder som sikret i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at såvel hans ret til en retfærdig rettergang og til en formodning om uskyld som hans ret til beskyttelse af privat ejendom blev tilsidesat i forbindelse med vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger.

⁽¹⁾ EUT 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ EUT 2020, L 71, s. 1.

⁽³⁾ Rådets afgørelse (FUSP) 2019/354 af 4.3.2019 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2019, L 64, s. 7).

Sag anlagt den 5. maj 2020 — Pšonka mod Rådet

(Sag T-268/20)

(2020/C 222/35)

Processprog: tjekkisk

Parter

Sagsøger: Artem Viktorovyč Pšonka (Kramatorsk, Ukraine) (ved advokat M. Mleziva)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine⁽¹⁾ og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine⁽²⁾ annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af retten til god forvaltning

- Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren bl.a. gjort gældende, at Rådet, da det vedtog den anfægtede afgørelse, ikke udviste den fornødne omhu, eftersom det inden vedtagelsen af afgørelsen hverken undersøgte de argumenter eller de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt til støtte for sin sag, og idet det udelukkende støttede sig på en kort redegørelse fra den offentlige anklager i Ukraine og ikke anmodede om yderligere oplysninger om efterforskningernes forløb i Ukraine.

2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens ejendomsret

- Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at de restriktive foranstaltninger over for ham er uforholdsmæssige, går videre end, hvad der er nødvendigt, og udgør en tilsidesættelse af folkeretlige garantier vedrørende beskyttelse af sagsøgerens ejendomsret.

3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder som sikret i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder

- Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at såvel hans ret til en retfærdig rettergang og til en formodning om uskyld som hans ret til beskyttelse af privat ejendom blev tilsidesat i forbindelse med vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for ham.

⁽¹⁾ EUT 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ EUT 2020, L 71, s. 1.

Sag anlagt den 5. maj 2020 — Pšonka mod Rådet

(Sag T-269/20)

(2020/C 222/36)

Processprog: tjekkisk

Parter

Sagsøger: Viktor Pavlovyč Pšonka (Kiev, Ukraine) (ved advokat M. Mleziva)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine⁽¹⁾ og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine⁽²⁾ annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af retten til god forvaltning

- Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål bl.a. gjort gældende, at Rådet for Den Europæiske Union ikke udviste behørig omhu ved vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, idet det inden vedtagelsen af nævnte afgørelse undlod at tage stilling til sagsøgerens argumenter og de beviser, som han havde fremlagt til støtte for sin sag, og idet det udelukkende støttede den nævnte afgørelse på en kort redegørelse fra den offentlige anklager i Ukraine og ikke anmodede om yderligere oplysninger om efterforskningernes forløb i Ukraine.

2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens ejendomsret

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at de restriktive foranstaltninger over for ham er uforholdsmæssige, går videre end, hvad der er nødvendigt, og udgør en tilsidesættelse af folkeretlige garantier vedrørende beskyttelse af sagsøgerens ejendomsret.

3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder som sikret i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at såvel hans ret til en retfærdig rettergang og til en formodning om uskyld som hans ret til beskyttelse af privat ejendom blev tilsidesat i forbindelse med vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger.

⁽¹⁾ EUT 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ EUT 2020, L 71, s. 1.

Sag anlagt den 11. maj 2020 — Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture og Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts mod Kommissionen

(Sag T-278/20)

(2020/C 222/37)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture Co. Ltd (Taizhou, Kina) og Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts Co. Ltd (Ningbo, Kina) (ved advokaterne K. Adamantopoulos og P. Billiet)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne, og
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/353 af 3. marts 2020 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af hjul af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina ⁽¹⁾.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat tre anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik åbenbare retlige fejl og fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder og lagde en cyklisk argumentation til grund ved (1) at fastslå, at sagsøgerne systematisk undlod at samarbejde materielt med Kommissionen og af denne grund anvendte artikel 17, stk. 4 i grundforordningen ⁽²⁾, (2) at fastslå, at sagsøgerne havde anmodet om en individuel dumpingmargen i stedet for at være en stikprøveudtaget eksporterende producent i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 1 og 2, og herved også tilsidesætte grundforordningens artikel 6, og (3) pålægge sagsøgerne den maksimale restantidumpingstraf, der var bestemt for ikke-samarbejdsvillige parter eller parter, der ikke gav sig til kende, og herved også tilsidesætte grundforordningens artikel 2, 3 og artikel 9, stk. 4, og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, princippet om god forvaltningsskik, princippet om ikkeforskelsbehandling og proportionalitetsprincippet.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik åbenbare retlige fejl og fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, tilsidesatte princippet om god forvaltningsskik, ikke gav en behørig begrundelse og fremførte en fejlagtig og selvmodsigende argumentation ved (1) at anvende begrebet »foreliggende faktiske oplysninger« på sagsøgerne og (2) undlade at tage hensyn til sagsøgernes (a) normalværdi og (b) eksportpris eller alternative metoder til at fastlægge sagsøgernes eksportpris til beregning af sagsøgernes dumpingmargen i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 6a, 8, 10 og 11, artikel 3, 6 og artikel 9, stk. 4, og artikel 18, stk. 1 og 3, samt artikel 2, 3 og artikel 6, stk. 6, og artikel 8 i samt bilag II, artikel 3, til WTO's antidumpingaftale.

3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen tilsidesatte sagsøgernes ret til forsvar ved (1) at afvise at beregne og fremlægge deres normalværdi i strid med grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, og artikel 12, stk. 2, i WTO's antidumpingaftale, og ved (2) ikke at fremlægge de oplysninger, den anvendte til at beregne sagsøgernes dumping- og skadesmargener.

(¹) EUT 2020, L 65, s. 9.

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).

Sag anlagt den 12. maj 2020 — CWS Powder Coatings mod Kommissionen

(Sag T-279/20)

(2020/C 222/38)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: CWS Powder Coatings GmbH (Düren, Tyskland) (ved advokaterne R. van der Hout, C. Wagner og V. Lemonnier)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/217 (¹) annulleres, for så vidt som den vedrører klassificeringen og mærkningen af titandioxid.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 53c Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 (²), idet den har vedtaget en retsakt for forskellige genstande.
2. Andet anbringende om, at den i den anfægtede forordning foretagne klassificering af titandioxid tilsidesætter klassificeringsbetingelserne i henhold til artikel 53a, artikel 37, stk. 5, og artikel 3, stk. 1, sammenholdt med nr. 3.6.2.2) i bilag I til forordning nr. 1272/2008.
3. Tredje anbringende om, at ændringen af bilag II i forordning nr. 1272/2008 vedrørende flydende blandinger med titandioxidbestanddel ikke kan støttes på artikel 53, stk. 1, sammenholdt med denne forordnings artikel 53a.
4. Fjerde anbringende om, at ændringen af bilag II til forordning nr. 1272/2008 med hensyn til faste blandinger med titandioxidbestanddel ikke kan støttes på artikel 53, stk. 1, sammenholdt med denne forordnings artikel 53a.
5. Femte anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at gennemføre en konsekvensanalyse før udstedelsen af den anfægtede forordning.
6. Sjette anbringende om, at den anfægtede forordning tilsidesætter proportionalitetsprincippet, da klassificeringen af bestemte titandioxidpartikler og fastlæggelsen af mærkningspligten ikke var egnet til at nå målet (beskyttelse af sundheden) og der var mildere midler til rådighed.

7. Syvende anbringende om, at Kommissionen ved udstedelsen af den anfægtede forordning foretog adskillige alvorlige fejlskøn.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen ved udstedelsen af den anfægtede forordning overskred de kompetencer, som den er tillagt.
9. Niende anbringende om, at såfremt Retten er af den opfattelse, at Kommissionen ved udstedelsen af den anfægtede forordning selv kunne definere betingelserne for klassificeringen eller genstanden for en klassificering, eller der ikke var plads til en konsekvensanalyse eller en forholdsmæssig anvendelse, tilsidesatte artikel 37, stk. 5, artikel 53, stk. 1, og artikel 53a i forordning nr. 1272/2008 artikel 290, stk. 1 og 2, i TEUF. I det foreliggende tilfælde udgjorde det nemlig en tilsidesættelse af artikel 290 TEUF at anvende basisretsakten (forordning nr. 1272/2008) til den anfægtede forordning.

-
- (¹) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/217 af 4.10.2019 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om berigtigelse af nævnte forordning (EUT 2020, L 44, s. 1).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16.12.2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT 2008, L 353, s. 1), senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20.6.2019 om tilpasning af en række retsakter, der indeholder bestemmelser om brug af forskriftsproceduren med kontrol, til artikel 290 og 291 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2019, L 198, s. 241).

Sag anlagt den 13. maj 2020 — Klaus Berthold mod EUIPO — Thomann (HB Harley Benton)

(Sag T-284/20)

(2020/C 222/39)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Klaus Berthold Besitzgesellschaft GmbH & Co. KG (Thalhausen, Tyskland) (ved advokat E. Strauß)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Thomann GmbH (Burgebrach, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Thomann GmbH

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af figurmærket HB Harley Benton — International registrering nr. 1 380 752, hvor Den Europæiske Union er designeret,

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 11. marts 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1359/2019-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og der gives medhold i indsigelsen mod registrering i Den Europæiske Union af international registrering nr. 1 380 752 for varer i klasse 25.
- Det pålægges EUIPO at nægte registrering i Den Europæiske Union af international registrering nr. 1 380 752 for varer i klasse 25.

- Den anden part i sagen tilpligtes at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling ved EUIPO og i påkommende tilfælde at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling for Retten.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 15. maj 2020 — MCM Products mod EUIPO — The Nomad Company (NOMAD)

(Sag T-285/20)

(2020/C 222/40)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: MCM Products AG (Zürich, Schweiz) (ved advokat S. Eichhammer)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: The Nomad Company BV (Zevenaar, Nederlandene)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: The Nomad Company BV

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket NOMAD — registreringsansøgning nr. 1 742 089

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 13. marts 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 854/2019-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt angår de registrerede varer i klasse 18.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
  - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 15. maj 2020 — Capella mod EUIPO — Cobi.bike (GOBI)**(Sag T-286/20)**

(2020/C 222/41)

*Stævningen er affattet på tysk***Parter***Sagsøger:* Capella EOOD (Sofia, Bulgarien) (ved advokat R. Klenke)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Cobi.bike GmbH (Frankfurt am Main, Tyskland)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* Capella EOOD*Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-varemærket GOBI — registreringsansøgning nr. 17 168 089*Sagen for EUIPO:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 14 februar 2020 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1685/2019-2)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 15. maj 2020 — Eggy Food mod EUIPO (EGGY FOOD)**(Sag T-287/20)**

(2020/C 222/42)

Processprog: tysk**Parter***Sagsøger:* Eggy Food GmbH & Co. KG (Osnabrück, Tyskland) (ved advokaterne J. Eberhardt og R. Böhm)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-figurmærket EGGY FOOD — registreringsansøgning nr. 1 795 2953

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 9. marts 2020 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1316/2019-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Det fastslås, at EU-varemærkeansøgning nr. 1 795 2953 skal offentliggøres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 13. maj 2020 — Brillux og Daw mod Kommissionen

(Sag T-288/20)

(2020/C 222/43)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Brillux GmbH & Co. KG (Münster, Tyskland) og Daw SE (Ober-Ramstadt, Tyskland) (ved advokaterne R. van der Hout, C. Wagner og V. Lemonnier)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/217 ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som den vedrører klassificeringen og mærkningen af titandioxid.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet støttes på ni anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller ligner de anbringender, der er blevet gjort gældende i sag T-279/20, CWS Powder Coatings mod Kommissionen.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/217 af 4.10.2019 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om berigtigelse af nævnte forordning (EUT 2020, L 44, s. 1).

Sag anlagt den 14. maj 2020 — Ceramica Flaminia mod EUIPO — Ceramica Cielo (goclean)**(Sag T-290/20)**

(2020/C 222/44)

*Stævningen er affattet på italiensk***Parter**

Sagsøger: Ceramica Flaminia SpA (Civita Castellana, Italien) (ved advokaterne A. Improda og R. Arista)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Ceramica Cielo SpA (Fabrica di Roma, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Ceramica Flaminia SpA

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket goclean — EU-varemærke nr. 13 270 046

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. marts 2020 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 991/2018-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og omgøres.
- Følgelig anerkendes gyldigheden af EU-varemærke nr. 13 270 046 med henvisning til alle eller dele af varerne i klasse 11.
- EUIPO og/eller Ceramica Cielo SpA tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne afholdt af Ceramica Flaminia SpA i forbindelse med sagens behandling ved annullationsafdelingen og appelkammeret.

Anbringender

- Tilsidesættelse og urigtig anvendelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Fortolkning af fornødent særpræg som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Urigtig kvalificering af varemærket som et slogan
- Tilsidesættelse og urigtig anvendelse af artikel 95, stk. 1, sammenholdt med artikel 59, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse og urigtig anvendelse af artikel 7, stk. 3, og artikel 59, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 14. maj 2020 — Yanukovych mod Rådet**(Sag T-291/20)**

(2020/C 222/45)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Viktor Fedorovych Yanukovych (Rostov ved Don, Rusland) (ved solicitor M. Anderson)*Sagsøgt:* Rådet for Den Europæiske Union**Sagsøgerens påstande**

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådets forordning (EU) 2020/370 ⁽²⁾ annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført syv anbringender.

1. Første anbringende om, at sagsøgeren ikke opfyldte de kriterier, der var angivet med henblik på at opføre en person på listen på det omhandlede tidspunkt.
2. Andet anbringende om, at Rådet foretog et åbenbart urigtigt skøn, da det lod sagsøgeren være omfattet af de anfægtede foranstaltninger. Rådet har ikke sikret, at der var et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag for udpegelsen af sagsøgeren og har ikke kontrolleret, om afgørelserne fra de ukrainske myndigheder, som det støttede sig på, var truffet i overensstemmelse med retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.
3. Tredje anbringende om, at Rådet ikke har anført de særlige og konkrete grunde til udpegelsen af sagsøgeren. Rådet har heller ikke begrundet, hvorfor det har fundet, at afgørelserne fra de ukrainske myndigheder, som det støttede sig på, er blevet vedtaget i overensstemmelse med sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.
4. Fjerde anbringende om, at sagsøgerens ret til forsvar er blevet tilsidesat og/eller at han er blevet nægtet en effektiv domstolsbeskyttelse. Rådet har ikke rådført sig med sagsøgeren forud for genudpegelsen, fremlagt det materiale for sagsøgerne, som det har støttet sig på, eller givet sagsøgeren en effektiv og retfærdig mulighed for at rette op på fejl eller fremlægge oplysninger. På intet tidspunkt har sagsøgeren fået forelagt seriøse, troværdige eller konkrete beviser som berettigelse for indførelsen af restriktive foranstaltninger, og der er ingen indikation af, at Rådet tog behørigt hensyn til sagsøgerens bemærkninger inden det traf sin afgørelse.
5. Femte anbringende om, at Rådet savnede et korrekt retsgrundlag for de ottende ændringsretsakter.
6. Sjette anbringende om, at Rådet har begået magtfordrejning.

7. Syvende anbringende om, at sagsøgerens ejendomsret i henhold til artikel 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er blevet tilsidesat, fordi de restriktive foranstaltninger er en ubegrundet og uforholdsmæssig begrænsning af disse rettigheder, bl.a. fordi, (i) der ikke er noget grundlag for at antage, at nogen af de midler, som sagsøgeren hævdes at have tilegnet sig uretmæssigt, skal anses for at være blevet ført ud af Ukraine, og (ii) det hverken er nødvendigt eller hensigtsmæssigt at indefryse alle sagsøgerens aktiver, eftersom de ukrainske myndigheder nu har opgjort værdien af de tab, der hævdes retsforfulgt i de underliggende straffesager mod sagsøgeren.

(¹) Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5.3.2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2020, L 71, s. 10).

(²) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/370 af 5.3.2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2020, L 71, s. 1).

Sag anlagt den 14. maj 2020 — Yanukovych mod Rådet

(Sag T-292/20)

(2020/C 222/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Oleksandr Viktorovych Yanukovych (Skt. Petersborg, Rusland) (ved solicitor M. Anderson)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 (¹) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådets forordning (EU) 2020/370 (²) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført syv anbringender.

1. Første anbringende om, at sagsøgeren ikke opfyldte de kriterier, der var angivet med henblik på at opføre en person på listen på det omhandlede tidspunkt.
2. Andet anbringende om, at Rådet foretog et åbenbart urigtigt skøn, da det lod sagsøgeren være omfattet af de anfægtede foranstaltninger. Rådet har ikke sikret, at der var et tilstrækkeligt solidt faktuel grundlag for udpegelsen af sagsøgeren og har ikke kontrolleret, om afgørelserne fra de ukrainske myndigheder, som det støttede sig på, var truffet i overensstemmelse med retten til forsvar og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.
3. Tredje anbringende om, at Rådet ikke har anført de særlige og konkrete grunde til udpegelsen af sagsøgeren. Rådet har heller ikke begrundet, hvorfor det har fundet, at afgørelserne fra de ukrainske myndigheder, som det støttede sig på, er blevet vedtaget i overensstemmelse med sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.
4. Fjerde anbringende om, at sagsøgerens ret til forsvar er blevet tilsidesat og/eller at han er blevet nægtet en effektiv domstolsbeskyttelse. Rådet har ikke rådført sig med sagsøgeren forud for genudpegelsen, fremlagt det materiale for sagsøgerne, som det har støttet sig på, eller givet sagsøgeren en effektiv og retfærdig mulighed for at rette op på fejl eller fremlægge oplysninger. På intet tidspunkt har sagsøgeren fået forelagt seriøse, troværdige eller konkrete beviser som berettigelse for indførelsen af restriktive foranstaltninger, og der er ingen indikation af, at Rådet tog behørigt hensyn til sagsøgerens bemærkninger inden det traf sin afgørelse.

5. Femte anbringende om, at Rådet savnede et korrekt retsgrundlag for de ottende ændringsretsakter.
6. Sjette anbringende om, at Rådet har begået magtfordrejning.
7. Syvende anbringende om, at sagsøgerens ejendomsret i henhold til artikel 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er blevet tilsidesat, fordi de restriktive foranstaltninger er en ubegrundet og uforholdsmæssig begrænsning af disse rettigheder, bl.a. fordi, (i) der ikke er noget grundlag for at antage, at nogen af de midler, som sagsøgeren hævdes at have tilegnet sig uretmæssigt, skal anses for at være blevet ført ud af Ukraine, og (ii) det hverken er nødvendigt eller hensigtsmæssigt at indefryse alle sagsøgerens aktiver, eftersom de ukrainske myndigheder nu har opgjort værdien af de tab, der hævdes retsfulgt i de underliggende straffesager mod sagsøgeren.

-
- (¹) Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5.3.2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2020, L 71, s. 10).
- (²) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/370 af 5.3.2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2020, L 71, s. 1)

Sag anlagt den 18. maj 2020 — Ruiz-Ruiz mod Kommissionen

(Sag T-293/20)

(2020/C 222/47)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Vanesa Ruiz-Ruiz (Alkmaar, Nederlandene) (ved advokat M. Velardo)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen af 23. maj 2019, hvorved sagsøgeren blev udelukket fra udvælgelsesprøve EPSO/AD/371/19 på grund af manglende erhvervs erfaring, annulleres.
- Afgørelsen af 20. september 2019, hvorved der blev givet afslag på sagsøgerens anmodning om revurdering af udelukkelsen fra udvælgelsesprøve EPSO/AD/371/19, annulleres.
- Afgørelsen af 7. februar 2020, hvorved den administrative klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, blev afslået, annulleres.

Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført tre anbringender.

1. Første anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af meddelelsen om udvælgelsesprøven.
  - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at selv om de to interne retsmidler er udtømt (indgivelse af en anmodning om revurdering til udvælgelseskomitéen og administrativ klage i henhold til artikel 90, stk. 2), er det stadig uklart, hvilket specifikt krav med hensyn til sagsøgerens erhvervs erfaring, der ikke er opfyldt.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af lighedsprincippet.

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven er forpligtet til at sikre, at den ved sine bedømmelser af alle de ansøgere, der deltager i prøverne, overholder betingelserne om lighed og objektivitet, og at bedømmelseskriterierne er ensartede og anvendes ensartet på alle ansøgerne. Idet udvælgelseskomitéen afveg fra meddelelsen, sikrede den ikke objektiviteten og ligheden i forbindelse med efterprøvelsen af de særlige betingelser, hvilken efterprøvelse blev gennemført uden for *lex specialis* for udvælgelsesprøven.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten og det hermed forbundne princip om parternes ligestilling i sagen (artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder).

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at udvælgelseskomitéen har begrundet den anfægtede afgørelse om afslag på sagsøgerens anmodning om revurdering yderst summarisk. Ud over de generelle udsagn og de henvisninger, som udvælgelseskomitéen har afgivet med hensyn til udvælgelseskriterierne uden en præcisering af indholdet, er den ikke kommet med nogen specifik forklaring, som gør sagsøgeren i stand til at forstå begrundelserne for dens afgørelse i forhold til sagsøgeren. Ifølge sagsøgeren kan det heraf udledes, at der reelt ikke er foretaget nogen revurdering, og at sagsøgerens ret til forsvar derfor er blevet tilsidesat tillige med selve meddelelsen, som foreskriver revurdering som et instrument til beskyttelse af ansøgerne.
  - Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 20. september 2019 er endvidere heller ikke begrundet, for så vidt som der ikke i detaljer er redegjort for de yderligere kriterier, som er fastsat af udvælgelseskomitéen som supplement til meddelelsen, og idet den ikke konkret henviser til sagsøgerens erhvervs erfaring, selv om der findes en præcis beskrivelse heraf i ansøgningskemaet. Ansættelsesmyndigheden har endvidere ikke anskuet den retlige og faktiske situation samlet set, idet den alene har taget den oprindelige afgørelse af 23. maj 2019 i betragtning og undladt at foretage nogen som helst analyse eller vurdering med hensyn til revurderingen.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA